

STEZICE

AZIJA NOVO

'99

'98

'97

PRISLI ČEZ FILTER ČASA

'96

JANUAR 2015

STEZICE

GIMNAZIJA NOVO MESTO

malamačka

kavarna • vinoteka • bistro

Good morning
is a contradiction
in terms.

KUPON

1 kava

+ 1 kava

= 3 kave

Kupon velja do 15.02.2015

Kazalo vsebine

6 Majhna zapuščina

beseda urednika

8 Tako je v Sloveniji

pogovor s profesorico Elso Louis

14 Raft

intervju z gimnazijskimi veslači

25 Alja Suljič

klepet z blogerko

28 Ingrid Hrovat

INGenious fashion

32 Katja Štefanič

klepet z blogerko

34 Klemen Kapš

s plesom do sanj

38 Novo mesto Knights

ameriški nogomet v naše kraje

45 Moda

odenimo se v slovensko

48 Afriški razgledi

slovo Nadine Gordimer

52 Film in kritika

Varuhi galaksije & Igre lakote

58 Literatura

zgodbe in pesmi dijakov

S

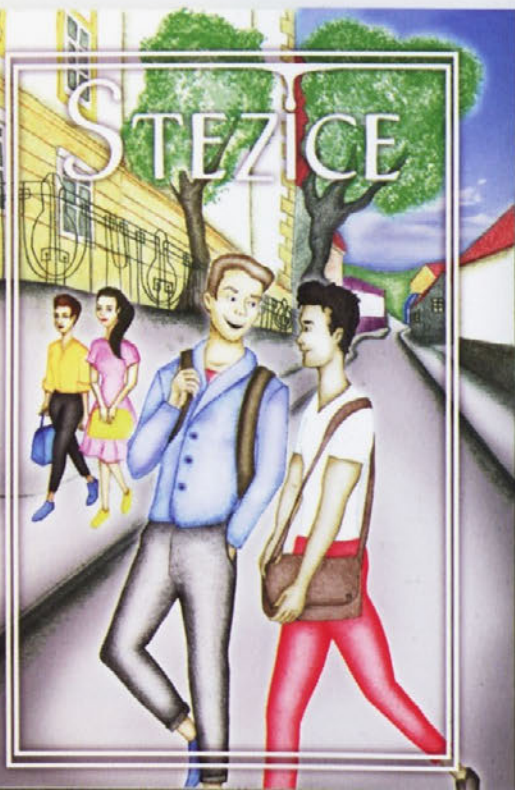
TEZICE
GIMNAZIJA NOVO MESTO

60 LET
december 2013

Majhna zapuščina

risbi: Katarina Mlakar & Ema Maznik Antić
naslovnici: Uroš Topić

S težavo se spravljam pisati tokratno besedo urednika, saj vem, da je zadnja. Zato sem odlašal do zadnjega trenutka, preden sem jo oddal v lekturo, zato sem se obiral in lovil, saj sem poskušal najti popolne besede za dokončni zaključek svojega uredništva. Po tej številki Stezic se umikam od projekta, saj bo tista zadnja sodba (ali bolj milo rečeno kar matura) terjala svoj časovni davek. Vseskozi nastajanje te (zame) zadnje številke sem se zalotil razmišljati o tem, ali bodo Stezice še žive, ko sedanja ekipa zapusti šolo. Navsezadnje – ali bodo še žive, ko jaz štafeto predam naslednjemu odgovornemu uredniku. Že kar nekaj let se dogaja, da dijaki le stežka ustvarijo eno številko glasila v letu. Lansko leto je bilo baje prelomno, saj smo v enem šolskem letu izdali kar dve številki! Tega ne pišem, da bi pohvalil svoj trud ali trud našega uredništva, temveč da spomnim, čemu se je že pustilo skoraj zamreti samo zaradi pomanjkanja volje.

Že od svojega prihoda na Gimnazijo Novo mesto se neumorno trudim oživljati, kar je mrtvo, poudariti, kar je vredno poudariti, spremeniti, kar je treba spremeniti, izboljšati tisto, kar se da in dopolniti tisto, česar ni. Morda naivno upam, da je za mojo generacijo še na tisoče enakih dijakov; morda bo moj prispevek gimnaziji čez nekaj let pristal v prašnem arhivu, ki ga nihče nikoli več ne bo pogledal. Morda pa se bliža cela armada mladih, ki bodo povzdignili našo šolo še više in pokazali, zakaj je je Novo mesto hram klasičnega poučevanja v Sloveniji. Želel bi, da ko se čez štiri leta vrnem na šolo in vprašam po šolskem glasilu, dežurni dijak ne skomigne, temveč seže v torbo in na mizo položi od branja in listanja oguljene Stezice, vsako leto debelejše, vsako leto prepolne dijaških dosežkov in umetnin. Želel bi, da se to zgodi, a dlje kot pišem ta odstavek, bolj spoznavam, da na to ne bom imel nikakršnega vpliva. Niti na to, kako bodo ravnali z mojo mini 'zapuščino', niti na to, kakšni dijaki bodo čez deset let hodili po istih hodnikih, po katerih sedaj hodim jaz, niti na to, kaj bodo naredili s podobo Gimnazije Novo mesto.

Naj sem se še tako trudil, da bi te zadnje besede kot urednik spremenil v tekst, ki bi bil bolj splošen ali ki bi nosil sporočilo za obči blagor, mi ni uspelo. Povedati sem moral, kar čutim sam ...

Še toliko bi imel za napisati, še toliko zaklicati, še toliko prireditve bi imel ustvariti ... Toda moj dijaški opus se mora končati. Srčno upam, da kateri od dijakov še isti dan, ko izidejo te Stezice, naredi nekaj, da bo pustil svoj pečat na naši šoli, saj to je edino, kar ohranja našo gimnazijo pri življenju. Ustvarjalnost je kot eliksir večnosti – še tako staro stvar pomladi in zlošči do slepečega sijaja.

Pa veliko kreativnosti vam želim.

Uroš Topić

TAKO JE V SLOVENIJI

BESEDILO: UROŠ TOPIĆ

NASLOVNA FOTOGRAFIJA: EMA KONCILIJA

Gospa Elsa Louis, sedanja profesorica nemščine in nekdanja profesorica francoščine na naši šoli, me je navduševala že od samega začetka. Prvič – prihaja iz dežele, ki je za ljudi mojega kova kot nekakšna Meka (modna Meka, da ne bo pomote), govori jezik, ki je s svojo lahkotnostjo že skoraj pesem, in nasploh je v razred s seboj vedno prinesla samo pozitivnost. V Sloveniji živi že deset let, tu je stalno nastanjena in zaposlena, ima moža in sina, in ker je že tako dobro integrirana v našo družbo, me je zanimalo njeno mnenje o Sloveniji. Kot priseljenka iz ene najnaprednejših držav se mi je zdela polna odgovorov na vprašanja, ki jih tako goreče želim zastaviti, pa imam le redko priložnost. Zato sem jo povabil, da poklepetava. Najin pogovor sem spravil v obliko intervjuja, a je bil pogovor vse prej kot to. Toliko sva imela za povedati, toliko za pokomentirati, da bi lahko najino enourno debato brez težav podaljšala še za kakšno uro, a nekje se je bilo treba ustaviti, sicer bi lahko celotno številko posvetili samo temu pogovoru. Kakšen je torej pogled na Slovenijo gospe Else Louis?

Kdaj in zakaj ste se preselili v Slovenijo?

Zaradi moža. (smeh) V Slovenijo sem prišla avgusta 2004; se pravi točno pred desetimi leti. Spoznala sva se v Sloveniji, na dopustu. V slovenskem krogu sem de -

jansko že dlje časa, čisto po naključju. Moj cimer iz Nemčije je Slovenec (sedaj živi v Ljubljani), ki je med študijem v Nemčijo povabil svojo sestrično, s katero sva se spoprijateljili. Kasneje sta me povabila na dopust v Slovenijo in takrat sem spoznala moža, še kot študentka. Dve leti po diplomi pa sem se preselila sem.

Kakšni so bili vaši prvi vtisi o Sloveniji?

Da je grozen jezik! Sicer se mi je zdel lep, ampak grozno težak. Spomnim se, da sem si mislila: »Če bom čez

petnajst let sposobna skupaj sestaviti nekaj stavkov v slovenščini, bo super!« Jezik se mi je zdel nemogoč, saj nisem mogla razlikovati besed med seboj in zdelo se mi je, da se ljudje okrog mene pogovarjajo o zelo pomembnih rečeh, jaz pa sem se počutila kot otrok. Če ne obvladam jezika, se počutim nemočno kot otrok in zdi se mi, da me ostali ne jemljejo resno ... Sicer pa sem se navduševala nad mirom v Sloveniji, nad zelenjem, nad lepo Ljubljano, majhnim mestom ...

V znanju jezika sem sicer zelo hitro napredovala, saj sem hodila na tečaj slovenščine, poslušala sem ogromno posnetkov, vadila, moža nadlegovala z be -

sedami, ki jih nisem poznala. Drugače nisem imela težav z integracijo v družbo. Navajena sem bila živeti sama, saj sem dom zapustila pri osemnajstih, ko sem šla študirat. Vedela sem, kaj lahko kot tujka pričakujem v nekem kraju. Nasploh mislim, da smo Francozi bolj pozitivno kot negativno diskriminirani. Ko ljudje izvejo, da sem iz Francije, mi hitro povejo tri besede po francosko; vsak taksist pove, da ima brata v južni Franciji itd. Res nikoli nisem imela slabih izkušenj. Najbrž na to vplivajo tudi stereotipi o Franciji: moda, Pariz - mesto ljubezni, dobra francoska hrana ...

Odrasli ste v Franciji, študirali v Nemčiji; dve od vodilnih evropskih držav. Je selitev v Slovenijo pomenila nazadovanje?

Ne, saj sem prišla iz ljubezni. Vse ostalo je bilo zelo sekundarnega pomena. Ta vtis, da sem v majhni državi, ki nima teže v Evropi, me nikoli ni motil, z njim se tudi nisem ukvarjala. To, da sem iz Slovenije, mi je pogosto celo v zabavo. Zadnjič sem si šla v Franciji z mamom kupiti čevlje in mama mi pravi, da moram kupiti kar dobre čevlje, saj je pri nas zelo mrzlo. Rekla sem, da so zime okoli minus tri, štiri. Prodajalka naju je slišala in pristopila: »Oprostite, kje pa živite? Koliko ste rekli, da imate stopinj pri vas? Minus štiri-deset?« Pa sem rekla: »Ja, ja, točno. Saj sem iz Slovenije.« Odvrnila je: »Oh, potem pa razumem. Najbrž vam je trenutno zelo težko.«

»Ja zelo. V takšni zimi se v službo peljem tudi po dve uri.«

Se pravi – Francozi sploh ne vedo, kje je Slovenija. Najbrž si predstavljajo, da je nekje v Sibiriji, da moramo še vedno vrtati luknje v led, da ulovimo ribe ... Vse možno si izmislijo!

Ste ob prihodu v Slovenijo dobili občutek, da Sloveniji česa manjka?

Kaj pa vem ... Sira manjka! Tega definitivno. Drugače pa ne manjka ničesar, kar bi me motilo. Potovanja z

vlakom so daljša kot v Franciji, ampak se tudi tam takega prevoza nisem pogosto posluževala.

Kaj pa mogoče kulturne aktivnosti, utripa velikega mesta? Navsezadnje prihajate iz velikega mesta.

Ja, ampak študirala sem v majhnem mestu v Nemčiji, tako da sem tega navajena. Je pa Ljubljana zame še vedno majhno mestece. Res je več kulturne ponudbe v večjih mestih, ampak tam je tudi več ljudi, ki ustvarijo to ponudbo. Drugače pa zelo uživam, ko primerjam svoj način življenja s prijatelji iz Pariza – kako delajo v šoli, kakšne odnos imajo do njih njihovi dijaki. Kako sem privilegirana, da delam tu, pa še na tej šoli, kjer so super pogoji, kjer dijaki še vedno spoštujejo učitelja! Jaz v tem uživam. Včasih mi manjka utripa metropole, izven Ljubljane je takoj bolj podeželsko vzdušje, saj so mesta zelo majhna, ampak ta umirjenost mi prija.

Včasih mi pri Slovencih manjka te francoske ležernosti, te lahkotnosti; da bi se mogoče malo pohecali s prodajalko v trgovini ali da bi imeli ljudje več čustvene sproščenosti. Pri Francozih je po navadi tako, da že po desetih minutah pogovora veš vse o njihovem otroštvu, pri Slovencih pa je treba dolgo časa »kopati«, da prideš do čustvenih plasti. Pa včasih mi je odveč ta slovenska pridnost – da je treba vsak dan ob šestih vstati, vse pospraviti, vse urediti ..., kot da nisi priden, če nimaš povsem zapolnjenega dne. Zdi se mi, da se Slovenci ne znajo samo prepustiti in ves dan ne delati ničesar. Mogoče preveč posplošujem, ampak takšna je moja izkušnja.

Pa še začetni šok: ko sem prišla delati v Škofjo Loko, sem dobila urnik in videla, da se prva ura začne petnajst čez sedem. Nasmehnila sem se in kolegici rekla, da je to gotovo napaka, pa je rekla: »Ne, ne, tu se šola začne ob 7.15.« Ko sem izračunala, kaj vse moram prej narediti, sem ugotovila, da moram vstati ob petih. To je zame sredi noči! V Franciji se do sedmih življenje sploh ne začne!

Ima Slovenec več časa za posvečanje samemu sebi kot prebivalec kakšne druge zahodnoevropske države?

Težko vprašanje; mislim, da se drugod ljudje ravno tako posvečajo sami sebi, čeprav je ritem življenja drugačen. Drugače si razporedijo čas. Je pa razlika na ravni šole. Dijak v Sloveniji ima veliko več časa v primerjavi z dijakom iz Francije. Jaz sem iz srednje šole prihajala domov ob petih, šestih zvečer, zato med tednom nisem imela veliko časa za dodatne dejavnosti. V Sloveniji imam tudi več časa za družino. Če bi živel v Franciji, se ne bi mogla tako posvetiti možu in otroku. To, da se lahko po službi posvetim še družini, kakor da se mi začne še en nov dan, je velik privilegij. To globoko cenim. Ne bi si mogla predstavljati, da bi domov prišla ob šestih, se morala pripraviti na pouk za naslednji dan in še sina spravila spat.

Kje vidite, da je Slovenija šibka?

Nikoli nisem razmišljala o tem; nimam občutka za

to. Lahko bi rekla, da ima v Evropi manj pomena, ima manjšinski jezik in ima malo prebivalcev, ampak ravno v tem uživam. Jaz sem zelo srečna v Sloveniji. Zdi se mi, da verjetno bolj kot Slovenci poudarjam to, kako sem tu srečna in kako je tu lepo. Mogoče je Slovenija torej šibka v poudarjanju svojega življenjskega standarda. To vidim pri prijateljih, ki obiščejo Slovenijo. Pravijo, kako so Slovenci prijazni, kako je vse lepo, mirno ... Torej bi res lahko rekla, da je šibka v tem, da ne zna prepoznati, kaj vse ima. Državljeni ne vidijo, koliko možnosti imajo v Sloveniji. Mogoče premalo potujejo iz države in se ne zavedajo, kako je drugje. Premalo se Slovenija tudi promovira, premalo slišimo o njej. Ljudje se preveč ukvarjajo z negativnimi politiki, premalo pa s pozitivnimi stvarmi. Zgodi se tudi, da Slovenci ne znajo glasno povedati svojega mnenja. Pri Francozih mi je všeč, da so glasni in znajo zahtevati – pogosto grejo tudi preko meja. Oboji znamo lepo povedati svoje mnenje, ampak na drugačen način. Francozi to naredimo na glas in takoj. Pri Slovincih malo pogrešam ta temperament.

V čem pa vidite, da je Slovenija močna?

Ha, to sta težki besedi – šibka in močna. Čisto konkretno: v tujih jezikih, to moram priznati. Ko sem bila jaz dijakinja v Franciji ... če bi videli tedanje znanje tujih jezikov, bi se križali! Super je, ker če kot tujec prideš v Slovenijo, ne boš nikoli ostal brez sogovornika. Lahko se pogovarjam v nemščini, angleščini, francoščini malo redkeje, ampak tudi. Če primerjam z Nemčijo ali Francijo, mi je v Sloveniji še zelo všeč, ker v javni upravi ljudje ne igrajo samo neke socialne vloge, ampak so ljudje. Odnos uradnikov do mene – morda imam samo srečo, morda je vedno tako – je bil vedno človeški in prijeten. Lahko sem se pogovarjala z ljudmi, ne z roboti, kar mogoče tudi izvira iz tega, da je Slovenija tako majhna. Pa tudi vse je zelo praktično – s sinom se lahko usedeva na kolo in se od stanovanja v mesto pripeljeva v desetih minutah, kar bi v Franciji lahko naredila samo, če bi živela na vasi.

Bi lahko po toliko letih v Sloveniji že živeli v kakšnem manjšem mestu ali je Ljubljana še vedno prva?

Ne, še vedno samo Ljubljana! Vedno bolj, pravzaprav. Ne bi mogla živeti v manjšem mestu, ker sem zelo mestni človek – potrebujem hrup, potrebujem promet, vrvež, utrip metropole. Včasih mi je že v Ljubljani težko, ko grem v nedeljo zvečer ven in je vse puho. Sem in tam bi si želela, da bi bila Ljubljana na tem področju bolj podobna velikim mestom, kjer se vedno nekaj dogaja. Ampak ta majhnost ima privilegij, saj lahko na primer v eni uri prideš kamorkoli. Počutim se tako svoboden človek, saj sem v eni uri izven države, lahko se hitro in svobodno gibljem po prostoru. To je tako visok življenjski standard, pa se ga Slovenci ne zavedajo. Še na primer to, da na stojnicah branjeveke še vedno ponujajo doma pridelano hrano; to je čudež! Pojdi na stojnico v Stuttgart – vse je zapakirano, vse ima konzervanse ... nič ni več naravno.

Pariz nosi naslov svetovne prestolnice mode; so Parižani res tako lepo oblečeni in kako se Slovenci oblačijo v primerjavi s Parižani? Se Slovenci ne znamo oblačiti?

Rekla bi, da se Slovenci bolje oblačijo kot Parižani. Res da je v Franciji več izbire, saj je Francozov več in se lahko bolj svojevrstno oblečemo, ampak Slovenci vseeno zelo pazijo na svoj videz. Moja mama je bila čisto navdušena nad Ljubljankami, ko sva se sprehajali ob Ljubljani. Vse v visokih petah, skrbno urejene gospe; mama temu pravi La vitrine Slovene (slovenska izložba). Pa mlade mamice na porodniškem dopustu – so v trenirki, ampak je to vedno top trenirka. Nikamor se ne gre neurejen – niti v Mercator, niti v Tivoli z otrokom. Tudi sodelavke v kolektivu so prav vse zelo lepo urejene in vedno pazijo na videz. Mislim, da sploh ne bi držalo, da se Slovenci ne znajo oblačiti.

Se znajo mladi v Sloveniji oblačiti?

Mislim da. Sploh sedaj, ko je moda bolj vpeta v vsakdanje življenje. Zelo so mi všeč trenirke v šoli (se nasmehne). Noben francoski dijak ne bi v šolo stopil v trenirki. To je fenomenalna srednjeevropska iznajdba. Tudi v Nemčiji hodijo naokoli v trenirkah, kar se mi zdi tako zelo sproščeno; nekaj, kar se v Franciji nikoli ne bi zgodilo.

V tem Francozi bolj komplicirajo. Slovenci so dosti bolj sproščeni do obiskov – v Franciji je treba vse prej načrtovati, vse organizirati, v Sloveniji pa se pač stvar postavi na mizo brez komplikacij, skuha se kosilo in to je to. Francozi tudi niso navajeni po hiši hoditi v copatih ali se doma preobleči v trenirko, kar sem jaz že prevzela od Slovencev in mi je zelo všeč. Moja mama se na primer sploh ne more pripraviti do tega, da bi se pri gostih preobula v copate. Pravi: »Ravno sem izbrala čevlje, da se ujemajo z obleko.« Všeč mi je tudi, da ste v šoli obuti v copate, saj s tem izražate neko spoštovanje do stare šole, do dela čistilk, pa še ustvarja se nek občutek domačnosti, ko smo v šoli.

Ste slišali za stereotipe o Slovencih in ali držijo?

Nisem slišala nikakršnih stereotipov, sem jih pa sama ustvarila na podlagi primerjave Slovencev in Francozov. Slovenci si na primer ne znajo vzeti časa za hrano. Jaz sem vedno sama za mizo pri starših svojega moža, ko gremo na nedeljsko kosilo. Ko jaz šele pojem juho, oni že končajo z obedom. Pa tisti, da si Slovenci podmus zapolnijo ves dan, da si priden, delaven ... So pa tudi zdrave navade, kot je hoja v hribe.

Še vedno se sprašujem, zakaj je pri Slovencih treba tako dolgo in tako previdno 'kopati', da prideš do nekih čustev, pa zakaj so tako striktni glede vsega, ampak ima tudi to spet pozitivno plat. Ko sem živela v Nemčiji, se mi je zdelo, da se vse preveč poudarja, kako se imamo vsi med seboj radi, kako je vse super, kako smo vsi najboljši, v Sloveniji pa tega ni. Naravnost se pove, ali ti je nekdo všeč ali ne, in ni pretiranega zavijanja v celofan. Ker sem tako drugačna in sem navajena hitro vprašati nekaj, kar bi Slovenci smatrali za zelo osebno, se mi mož velikokrat smeji ali pravi: »Si res morala to vprašati?« Malo moram še umiriti svojo 'francoskost', ampak sem vesela,

da sem tako dobro integrirana v to družbo. Slovenijo imam že za svojo državo – tu živim, tu delam, tu imam družino. Včasih se razburjam, včasih mi kaj ni všeč, pogosto mi je lepo in počasi odkrivam stvari. Že polovico življenja sem 'tujka' in na to sem dobro navajena.

Nazadnje – bi se morala Slovenija kakorkoli počutiti, da cepeta za ostalimi državami ali smo lahko veseli, da smo tu, kjer smo?

Seveda ste lahko veseli; absolutno! Čisto brez dvoma. V celoti imam zelo pozitivne poglede na Slovenijo. Lahko povzamem, da sem v Sloveniji nasploh zelo zadovoljen človek. Potrudim se nasmejati, poskusim biti pozitivna in to je najbolj pomembno.

RAFT

Novomeški gimnazijci po
brzicah Iguazu in Paraná

Pogovor z Janom Zupančičem, Janom Avsenikom in Miho Mazovcem

BESEDILO: UROŠ TOPIČ

FOTOGRAFIJE: EMA KONCILIJA & VESLAŠKA EKIPA

Ošportu na sploh vem zelo malo in se zanj niti ne zanimam, saj hitro zamešam kategorijo z disciplino. Toda vem, da je nekdo zelo dober, če s svetovnega odra v rodno deželo prinese zlato medaljo. V raftu so se trije dijaki naše gimnazije spustili po rekah mesta Foz do Iguaçu in osvojili prvo mesto. Jan Zupančič, Jan Avsenik in Miha Mazovec si danes ponosno lahko rečejo svetovni prvaki. Edino prav je bilo, da jim zastavimo nekaj vprašanj za šolsko glasilo, toda bolj kot svetovno tekmovanje me je zanimal njihov odnos do tega športa in do tekmovanja nasploh.

Kaj vam pomeni rafting?

Miha M: Druženje s prijatelji, preživljanje prostega časa na dober način, ukvarjanje s športom, kar je najpomembneje.

Jan A.: Pripadnost klubu.

Jan Z.: Dokazovanje v svetu, predstavljanje države in občine Straža, dokazovanje samemu sebi, da si sposoben biti svetovni prvak v nečem.

Je trening kdaj obremenitev?

Jan Z.: Vedno je samo sprostitev, komaj čakam, da grem na trening. Vse ostalo odmislim in ...

Zakaj rafting?

Jan Z.: Pravzaprav smo začeli v kajaku, slalom, kjer smo tekmovali za državni pokal, potem pa se je zgodilo, da se je straška članska ekipa, ki je imela že nekaj dobrih rezultatov, počasi postarala in treba je bilo zamenjati nekaj pozicij v čolnu. Takrat so bolj intenzivno začeli delati z nami. Začeli so se resni treningi in prvič smo se udeležili svetovnega prvenstva, a nismo dosegli blestečih rezultatov.

Jan A.: A bila je lepa izkušnja. Spoznali smo, kaj je svetovno tekmovanje.

Ali razmišljate, da bi odnehali, ko postane težko?

Jan Z.: Ne.

Jan A.: Nekaj takšnega se nam je zgodilo na svetovnem. V slalomu smo bili osmi, s čimer sploh nismo bili zadovoljni, naslednji dan pa svetovni prvaki, kar nas je spet postavilo nazaj na nogo.

Jan Z.: Vsak poraz je izziv, da bi se naslednjič bolj izkazali.

Tudi če imate kdaj več zaporednih neuspehov; nikoli ne odnehate?

Miha M.: Ne, ker imamo za sabo tako strokovno ekipo, da jim zaupamo, da nam bodo pomagali nazaj k uspehu. Tudi če kdaj pride do velikega neuspeha, se imamo na koga zanesti.

Jan Z.: Damo vse od sebe, da se takšni neuspehi ne bi zgodili, pa tudi če bi se ... to ni tako strašna stvar.

Ste kdaj podvomili o prihodnosti v raftanju? Da bo morda nastopila starost, ko se s tem več ne boste mogli ukvarjati, ali da v Sloveniji ni prihodnosti v tem?

Miha M.: Za to vemo, da je ni. (smeh)

Jan Z.: Vemo, da je raft v Sloveniji in svetu le oblika rekreacije, od česar se žal ne da živeti. Nikoli tudi nismo razmišljali, da bi življenje posvetili le raftanju, toda z nečim se želimo ukvarjati in raft je nam najljubši.

Se trudite uspeti ali izogniti neuspehu?

Vsi: (smeh)

Jan Z.: Bili smo na posvetovanju pri psihologu, ki nas je seznanil ravno s tem. Če smo iskreni, se trenutno trudimo izogniti neuspehu. Pred svetovnim smo bili že evropski prvaki v Bratislavi, in ko nadaljuješ s tekmovanjem, se trudiš, da ne bi uničil prejšnjih rezultatov.

Jan A.: Ko greš po takem uspehu na naslednje tekmovanje, se trudiš dokazati sebi in ostalim, da smo dobri in da se da nadgraditi.

Ste opazili kakšno družbeno spremembo, odkar ste svetovni prvaki, ali je to le še eden v nizu uspehov?

Jan Z.: Mogoče to ravno ni odgovor na vprašanje, toda težje je ohranjati uspeh, ko si enkrat na vrhu, kot pa priti na vrh. Ostali te vidijo kot vedno boljšega, ko še ležeš proti vrhu, ko pa si enkrat prvi, se moraš zelo potruditi, da ohraniš svoj naziv in še vedno premagaš ostale, ki se približujejo tvojemu uspehu.

Jan A.: V družbi ... bližnji so nam čestitali in bili veseli za nas, ampak ni kakšne velike spremembe.

Miha M.: Mogoče si malo bolj prepoznaven; sem in tam te kdo prepozna in vpraša kaj o raftu, ampak ni tako, da bi nas zdaj kar vsi poznali. Raft pač ni tako znan in spremljan šport.

Čutite, da dobite dovolj podpore?

Jan A.: Podpora s strani kluba in občine je najvišja.

Jan Z.: Finance so sicer omejene, a sredstev je dovolj, da gremo lahko enkrat na leto na eno veliko tekmo. Seveda mora biti za takšno napredovanje v ozadju dober rezultat; s tem pride tudi podpora. Strokovno smo dobro vodeni skozi vsa tekmovanja, tako da bi si težko želeli še več.

Je v Sloveniji ta šport dobro podprt ali zanj manjka zanimanja kot na mnogih drugih področjih?

Jan A.: Pravzaprav smo skoraj edini tako resen klub v Sloveniji, tako da ...

Jan Z.: Veliko je skupin, ki z raftom vodijo turizem, tako da znanja ne primanjkuje. Potrebovali bi le kader, ki bi znal takšne ljudi usmeriti in stvari bi se spremenile.

Miha M.: Ja, za rafting nujno potrebuješ ljudi, ki bi te usmerjali, kar pa zahteva določene vsote denarja, češar marsikdo ni pripravljen narediti. Raje se ukvarjajo s turizmom, kjer še sami kaj zaslužijo, kot pa da se profesionalno ukvarjajo z raftom, kjer morajo vlagati lasten denar.

Jan Z.: Zagotovo bi se pa dalo; če vzamemo v poštev, da naša ekipa trenira na Krki, ki ni ravno divja voda, bi se dalo na Soči narediti še veliko več. Teren je, le zanimanja je manj ...

Lahko poveste kaj več o športu? Kako zgleda trening, kje trenirate ...?

Jan Z.: V sezoni imamo tri različne vrste treninga: en del je fitness, drugi je trening na vodi, ki je sestavljen iz različnih disciplin, kot nekakšna atletika na vodi, tretji del pa je tek, ki je najboljša vaja za kondicijo. Pozimi, ko se ne da veslati, pa se dela krožni trening v telovadnici.

Jan A.: Glede na letni čas, je prilagojen tudi trening; pozimi delamo na moči in kondiciji, v toplejšem obdobju, pred tekmami, pa gremo na vodo in delamo na tehniki.

Kakšni so bili občutki, ko ste se odpravljali v Brazilijo?

Miha M.: Prav gotovo smo se odpravljali z željo po nekem uspehu, saj smo pred tem že osvojili naslov evropskih prvakov.

Jan Z.: Vedeli smo, da smo dobro pripravljeni, da smo trenirali vsaj toliko kot ostale ekipe in da lahko napadamo.

Miha M.: Na tekmo se vedno odpravimo s prepričanjem, da je treba odpeljati najbolje, kot zmoreš,

morda to ne prinese najboljšega rezultata.

Jan A.: Nekaj takega se nam je zgodilo na svetovnem: v šprintu smo bili zelo slabi, vse nam je šlo narobe, a na koncu smo bili tretji. Ko so nam povedali za rezultat, se nihče sploh ni zmenil zanj, saj smo vedeli, da smo slabo odveslali, linija je bila čisto napačna.

Torej vam je najpomembneje, ko greste na tekmovanje, da veste, da imate za sabo dobro pripravo?

Vsi: Ja!

Kje točno je potekalo tekmovanje?

Jan Z.: Tekmovanje je potekalo v mestu Foz do Iguçu, na rekah Iguazu in Paraná.

Ste upali razmišljati o zmagi?

Jan Z.: Če na tekmo ne greš z mislijo na zmago, je škoda, da se udeležiš tekmovanja.

Jan A.: Zdaj smo že tako visoko, da lahko za vsako disciplino verjamemo, da bomo prvi.

So potrebni predhodni uspehi, da se tekmovanja udeležiš s takim odnosom, ali so pomembnejša osebnost in dobra priprava?

Jan Z.: Jaz menim, da je bolj odvisno od osebnosti. Saj imamo vsi uspehe in neuspehe, ampak pomembno je, da sebe prepričaš, da si sposoben doseči izjemen rezultat. Če greš na tekmovanje samo poskušat, ne bo nič iz tega.

Jan A.: Je pa res, da če boš na državnem tekmovanju

peti, si ne moreš veliko obetati na svetovnem tekmovanju.

Miha M.: Prejšnji uspehi ti gotovo dvignejo samozaupanje, da veš, da nisi nepomemben člen tekmovanja.

Bo vaš odnos do tekem zaradi tega naziva sedaj drugačen?

Miha M.: Zagotovo bomo prišli na tekmo kot favoriti in ostali se bodo zavedali tega, da smo dobri.

Jan Z.: Kar ni vedno pozitivno, mogoče celo negativno, saj je to še dodatna obremenitev. Veš da imaš ob sebi dvajset navijačev, ki od tebe pričakujejo primeren rezultat, dana pa ti je minuta, v kateri se moraš izkazati.

Kako delujete kot ekipa? Prihaja do sporov?

Jan A.: Super je to, da smo vsi približno iste starosti; kapetan ekipe je le dve leti starejši od nas. Prejšnje leto, ko smo se udeležili tekmovanja na Novi Zelandiji, smo bili mi trije najmlajši v ekipi; ostali so bili že petindvajset in starejši, kar vpliva na odnose. Mogoče smo se kdaj počutili zapostavljene, ker so oni učili nas, čeprav smo rekli, da smo v čolnu vsi enaki.

Miha M.: Boljšega odnosa, kot ga imamo mi, ga ne bi mogli imeti. Med poletjem smo imeli treninge, ko smo bili skoraj vsak dan polovico dneva skupaj in na ta način ustvariš zelo močne vezi. Tudi če bi se skregali, čeprav se ne, bi se najverjetneje takoj pobotali.

Jan Z.: Ena od kakovosti naše ekipe je tudi ta, da se zelo dobro razumemo.

Jan A.: Poznamo se že od osnovne šole, zdaj smo skupaj v razredu, veslamo skupaj ...

Fotografija je nastala med treningom za svetovno prvenstvo v Braziliji. Dobra pripravljenost je bila ključnega pomena za tako dober rezultat, kot pravijo veslači.

Česa se najbolj bojite?

Jan Z.: Osebno se najbolj bojim kakšne težje poškodbe, ki bi mi onemogočila ukvarjanje s športom. To bi me najbolj prizadelo.

Jan A.: Iskreno ne razmišljam o tem, ampak najverjetneje bi tudi mene najbolj prizadela kaka poškodba.

Miha M.: Tudi jaz se absolutno najbolj bojim poškodbe, toda bal bi se tudi, če bi naš klub propadel. To bi pomenilo, da več ne bi mogli resno veslati. Še vedno si sicer lahko kupim kajak in veslam, ampak s propadom kluba bi se prekinilo to, kar je med nami (pokaže na prijatelja).

Bi se bili pripravljene sami boriti za obstoj profesionalnega raftanja v Sloveniji?

Vsi: Bi bili.

Miha M.: Če bi videli, da obstaja možnost, da se raft še bolj uveljavi pri nas in v svetu, da mogoče postane

olimpijski šport ... potem definitivno.

Kaj vas osrečuje?

Jan A.: Najsrečnejši sem, ko se spustim po brzici, ko me vrže po raftu ... In seveda uspehi.

Miha M.: Strinjam se z Janom. Lepo je, ko si v raftu, ko se spustiš ...

Jan Z.: Ko čutiš vodo.

Miha M.: Ja; in veliko mi pomeni naša povezanost. Da smo v raftu kot eno in vse delamo skupaj.

Jan Z.: Mene osrečuje to, da s tem, kar počnemo, orečimo še koga, ne le nas samih. Tiste, ki se trudijo za nas.

Jan A.: Tiste, ki so vedno prisotni, nam pomagajo. Lepo je, ko z rezultatom osrečimo tudi njih, jim pokažemo, da njihov trud ni bil zaman.

Jan Z.: Res je, da smo mi na stopnički, da smo mi tisti, ki prejmemo medaljo, ampak ekipa ljudi, ki je poskrbela, da smo prišli do te stopničke, je velika.

intervju z ...

Aljo Suljič

Alja, zakaj si se odločila za pisanje bloga?

Gre za preprosto povezavo dveh interesov. Rada pišem in moja želja je bila, da bi ustvarila blog. Nisem vedela, o čem bi na blogu pisala, potem pa sem se odločila, da bo to tisto, kar mi je najlažje, kar najbolje znam in bodo prispevki lahko redni. Torej prozo in poezijo.

Ime tvojega bloga 'Nepremišljene besede neumne gimnazijke' je zelo zanimivo. Zakaj si se odločila za tako ime?

Razočarati te moram, če pričakuješ globljo razlago oz. analizo imena. Nastalo je namreč v sekundi. Niti nisem zares razmišljala o pomenu. Zvenelo mi je lepo in pravilno. Prvo ime, ki mi je padlo na pamet, blogu primerno. Nepremišljeno, kot je najbrž tudi večina mojih postov. Šele potem sem ugotovila, da si bolj primerne ne bi znala izmisliti. Blog sem ustvarila junija letos, v začetku meseca, malo pred zaključkom prvega letnika. Takrat sem še malo tipala, kam in kako naj ga usmerim, ime pa se je od prvega dne obdržalo.

Pišeš res čisto vse, od zgodbic, pesmic, do tekstov, v katerih izražaš lastno mnenje. Kje najdeš ideje? Jih imaš polno na zalogi ali se je včasih težko spomniti, o čem bi pisala?

Nikoli nisem imela zares težav z idejami. Pisateljske blokade, kot ji pravijo, ne pomnim zares. So dnevi, ko ne moreš pisati, vendar ne zaradi pomanjkanja idej. Te pridejo same od sebe, redno, nikoli zavestno. Težava je nastala in nastane, kadar se vprašam, ali je tema oz. ideja res primerna za predstavitev širši javnosti. Je preveč subjektivna ali je napisano zanesljivo, sprejemljivo? Namreč, če si preletela moj blog, si najverjetneje naletela na kakšen rahlo kritičen zapis, ki pa je le delček tega, kar napišem. Nisem kritik, vendar sem prepričana vase in vsako mnenje podprem z dejstvi. Ogromno je zapisov, ki so shranjeni, pa najbrž nikoli ne bodo uzrli luči javnosti, ker so morda malo preveč skregani z mnenjem večine. Torej, ni vprašanje, kaj bi pisala, ampak kaj bi objavila.

Nove ideje?

Imaš posebej določen 'rok' za objavo novega posta ali objavljaš, kakor pač pride?

Kakor pride. Včasih objavim tri stvari v enem dnevu, pa potem štirinajst dni nič. V načrtu imam več rednih objav. Morda samo to, da se držim minimalne številke objav na mesec, to je štiri.

Pišeš v angleščini in slovenščini. Predvsem v slovenščini. Ti je v slovenščini ljubše in zakaj? Zaradi posta 'Naj živi slovenščina!' sklepam, da zelo podpiraš slovenski jezik. Napisala si, da ti je ena znanka rekla, da bi se ti bolj splačalo pisati v angleščini zaradi internacionalnosti. Ti velikokrat ljudje to rečejo ali se je to do zdaj zgodilo samo enkrat?

Ja. Vedno bom podpirala slovenščino, vedno sem raje brala knjige slovenskih avtorjev. Menim, da slovenščina potrebuje več lastnih del, morda več blogov, več knjig. Tako lepe stvari lahko nastanejo v slovenščini. Niti ne govorim samo o literaturi. Slovensko je lahko odlično. Naši filmi, gledališča, literatura ... Celo zgodovina. Vse je edinstveno in škoda se mi zdi, da se zakriva in zanemarja z uporabo angleščine pri čisto vsem. Ja, angleščina, lep jezik, uporaben. Ni in nikoli pa ne bo naš materni jezik.

Večkrat mi kdo reče, da bi se mi bolj splačalo pisati v angleščini. Ni pa jezik edino, kar ljudi zmoti, moti jih tudi kritika. Seveda bi bil blog najbrž bolj bran, če bi napisala več postov v angleščini, predstavljen bi bil širši javnosti, več ljudi govori angleško kot slovensko. Vseeno za zdaj ostajam pri svojem in verjamem, da bo še naprej večina mojih zapisov v slovenščini.

Kaj najraje pišeš?

Najbolj zabavno je ravno to »kolobarjenje« med vrstmi zapisov. Morda res še najbolj uživam v zapisovanju lastnega mnenja. Navadno za svojo obrazložitev svojih idej potrebujem več kot en dih, na papirju pa imam priložnost, da to storim celostno. Morda še bolj uživam v pisanju poezije, zdi se mi, da je pisanje

poezije najlažja stvar, ki se je lahko lotim. Nikoli ne razmišljam veliko, kar pade na list, pade.

Ali bi lahko zate rekli, da si brez dlake na jeziku? Razpišeš se skoraj o vsem, kar ti leži na duši

Nekdo mi je nekoč rekel, da ne smeš nikoli razkriti svoje celote. Nikoli pokazati čisto vsega, kar premoreš, vedno moraš imeti rezervo. Tega se držim tudi na blogu, veliko je stvari, ki jih razkrijem, povem, marsikaj pa morda še pride.

Na kateri post si najbolj ponosna? In s čim si najbolj zadovoljna pri njem?

Morda sem najbolj zadovoljna z zapisom 'Size zero'. Kljub angleškemu naslovu je v slovenščini in je bil moje prvo večje delo, namenjeno objavi na blogu. Z njim sem povedala stvari, ki bi jih v resnični situaciji najbrž težje tako tekoče in celostno, kot sem to lahko storila z zapisom. Pisala sem o stvareh, ki so me zares mučile in za katere vem, da mučijo tudi mnoge druge. Ustvarjeno je bilo v eni potezi.

Ali se pesmi z naslovom 'A Poem #1 oz. 2 in 3' navezujejo ena na drugo? Zdi se mi, da so samo ta tri dela na tvojem blogu v angleščini. Obstaja kak poseben razlog za to?

Pesmic v angleščini je ogromno, ni umetnost iz tako spevnega jezika sestaviti pesem. Sploh, ko v tem jeziku že obstaja na tisoče del, tisoče že slišanih rim. Na blogu lahko najdeš samo tri pesmi v angleščini, navezujejo se ena na drugo, to se vidi že iz naslova. Pripovedujejo eno zgodbo, čeprav morda to na prvi pogled ni razvidno.

Kako nastajajo tvoje zgodbe? Ali se katere tvoje zgodbe in pesmi nanašajo na točno določene osebe?

Morda sem ter tja med vrstice skrijem kakšnega prijatelja, prijateljico. Dva ali morda trije zapisi so

nastali po navdihu oseb, ki sem jih srečala na ulici in so se mi zdele zanimive. Tudi nekaj resničnih dogodkov sem že izkoristila za pisanje. Toda večina zapisov je spontanih. Najbolj zabavno pri pisanju zgodb in pesmi je najbrž ravno dejstvo, da lahko sam z besedami ustvariš karkoli in kogarkoli.

Pisanje te zagotovo veseli. Kaj te še spravlja v dobro voljo oz. te fascinira?

Seveda, navdušena sem nad vsemi zvrstmi umetnosti, nad jeziki in zgodovino. Uživam v slikanju.

Ni mrtvo mesto

"Mesto ni mrtvo," sem zadnjič slišala trditi nekega odločnega mladeniča. Ne vem, kdo je, ne vem imena in lahko se podpiše, če nekoč naleti na to objavo. Bistvo so besede, ki jih je izrekel. Dovolj je povedal, da sem se zamislila in morda bi bila že ta kratka kombinacija besed dovolj za močno objavo. Za razmislek o kraju, v katerem živimo.

"Mesto ni mrtvo," in vse kar je mrtvega v njem so ljudje, ki vsak dan v njegovih zidovih vidijo dolgočasen dom. Pasivni del je ta, ki je slep in živega ne vidi, ali ne prepozna. Mala množica, ki v svojem domačem kraju ni zadovoljna s stvarmi, za katere se trudi aktivni, "živi" del prebivalstva. Ta se trudi za vsak literarni večer. Vsako predstavo, prireditev, zabavo, koncert. Vlaga neko delo, trud, željo po uspehu, po zgraditvi nekega objekta.

In uspe mu do dela, ko odri stojijo, pripravljeni, da bodo podpirali korake programa pripravljenega za ljudi, ki se na koncu raje posedejo okoli mizice v bifeju. Nakar eden izmed njih pripomni, kako mrtvo je mesto, kako se nič ne dogaja in ducat pasivnih glav počasi, z odobravanjem prikima, medtem, ko na trgu igra skupina, ki jim ni po godu.

Ni mesto mrtvo. Bolj živo je tega, ki pravi, da je.

BRAVO! PILGRI

Torej, prvo vprašanje, kaj je bil razlog za pisanje bloga?

Razlogov je bilo več. Vedno sem rada pisala, ustvarjala ... in ideja o blogu je bila že dolgo pred njegovim nastankom v moji glavi. V prvem letniku sem začela razvijati svoj stil, ki se je vse hitreje odmikal od povprečja. In tako sem se odločila, da začnem beležiti svoj razvoj, ga deliti z drugimi. Želela sem poslati sporočilo mladostnikom, da naj si upajo biti to, kar so, naj se ne ozirajo na mnenje drugih. Iz izkušenj vem, da ti lahko pridejo negativni komentarji včasih do živega in se je veliko lažje zlit z množico, kot pa izstopati. Zdi se mi, da je pisanje bloga ena tistih stvari, s katero lahko mladi izražamo svoja mnenja in stališča ter najdemo svoj glas. Z vsako objavo se razvijaš, odkriješ kaj novega o sebi in napreduješ in sama sem v samo enem letu opazila veliko spremembo v svoji mentaliteti.

Blog potrebuje tudi ime in ime tvojega je IN-Genious FASHION. Kako je prišlo do tega imena?

Preden je moj blog dobil svoje sedanje ime, se je imenoval The Dark Side of the Moon, po mojem takrat najljubšem albumu Pink Floydov. Čez nekaj časa sem prišla do točke, ko sem želela nekaj bolj osebnega, nekaj, kar bo predstavljalo mene. Novo ime je moralo biti originalno, nekaj, kar bi ljudje začeli povezovati z mano. Kar nekaj časa sem razmišljala o tem, kaj bi le-to lahko bilo. In ko sem brala članek na internetu, sem zasledila v njem besedo ingenious, kar pomeni inovativen, iznajdljiv. Popolnoma se je ujemala z duhom mojega bloga, povrh vsega pa so prve tri črke besede tudi prve črke mojega imena.

Kdaj objavljaš poste? Imaš specifičen dan ali samo, kadar imaš čas? Je težko usklajevati šolo in dodatne aktivnosti?

Moja prva objava je bila na četrtek in iz tega je nastala neka tradicija objavljanja ob četrtekih. Seveda temu ni vedno tako, saj včasih z Urošem nimava časa in vse skupaj enostavno zamaknem za dan ali dva. Trudim se biti dosledna s svojimi objavami in res objavljati vsaj enkrat na teden. Poleti sem imela nekaj časa tudi dve objavi na teden, saj sem fotografije kombinirala z videoposnetki. Na žalost mi med šolskim letom ne uspe objavljati tako pogosto, saj imava oba z Urošem tudi druge obveznosti. Včasih je težko najti dan za slikanje, sploh ko je v šoli veliko ocenjevanja in se najine proste ure ne pokrivajo.

Kaj je tvoja inspiracija? Od kod črpaš ideje? Ti te kar skačejo po glavi in komaj čakaš, da jih natipkaš in objaviš, ali imaš tudi kdaj težave in že naslov za nov post predstavlja problem?

V bistvu je malo obojega. Včasih sem polna idej in si zapisujem kombinacije za mesec ali dva vnaprej, seveda pa pridejo tudi dnevi, ko sem popolnoma brez navdiha. Inspiracijo najdem v najrazličnejših stvareh; od glasbe, slik, obdobij, počutja, narave, ljudi okoli mene ... Včasih stojim pred omaro in iz nje vzamem dve naključni stvari in ju oblečem skupaj. Tudi kakšni kosi, ki sploh ne izgledajo, kot da pašejo skupaj, se lahko izkažejo za super kombinacijo. Predvsem je velika preizkušnja, s katero ugotovim, katere silhuete, kroji, barve in vzorci so mi všeč skupaj.

Poste pišeš v angleščini. Si tako načrtovala že od samega začetka ali si bila v dilemi, da bi pisala tudi v slovenščini. Je razlog v internacionalnosti?

Blog že od samega začetka pišem v angleščini. Ne samo zato, ker bi želela, da bi blog lahko brali tudi tujci, med katerimi imam kar nekaj poznanstev, ampak ker mi je zelo všeč angleščina. Hkrati je to tudi dober izziv, ki mi pomaga napredovati in izboljševati svoje znanje tega jezika.

Si že za vnaprej vedela, da boš imela fashion blog?

Dobrega pol leta pred prvo objavo sem ustvarila stran na bloggerju, ki je danes moj blog. In že takrat sem se odločila, da bo poudarek na modi, oziroma mojem stilu. Objave, ki niso povezane s tem, kot na primer vloga iz Italije in obletnica zveze s fantom, sem napisala za popestritev in da bralci dobijo tudi nek manjši vpogled v moje življenje. Najverjetneje bom tu in tam objavila še kaj takega, saj to rada pišem in se mi zdi, da je zanimivo za bralce.

Ko govorim(o) že o Urošu, vemo, da rad fotografira. Na tvojih postih lahko preberemo, da je on 'tvoj fotograf'. Te je kdaj kdo drug fotografiral? Predvidevam, da se vedno zabavata!

Uroš je skupaj z mano ključen del mojega bloga. Brez njega bloga najbrž sploh ne bi bilo, oziroma fotografije najverjetneje ne bi bile tako dobre, kot so. Všeč mi je, da imam nekoga, ki mu zaupam in ki ve, kaj iščem v fotografijah, hkrati pa z mano deli tudi svoje ideje. Vzporedno z mojim razvojem stila in kvalitete objav, se je razvijal tudi on, saj je pred tem fotografiral skoraj izključno naravo. Dobila sem tudi ponudbo od fotografinje, vendar na žalost še ni prišlo do sodelovanja. Zaenkrat je Uroš edini, ki me je slikal za blog. In ja, slikanja so res zabavna, kar sem želela pokazati tudi v prvoaprilski objavi, kjer sem objavila vse neposrečene posnetke, ki nastanejo med zafrkavanjem.

Imaš kakšne posebne načrte za svoj blog? Nove ideje?

Seveda, vedno so ideje. In dokler bodo in bo to mogoče, bom imela blog. Za enkrat se samo trudim usklajevati to s šolo in ostalimi dejavnostmi, če pa se bom lotila kakega projekta, lahko to pravočasno izveste na facebook strani mojega bloga, ki je INGenious Fashion blog.

Kaj te še zanima poleg mode? Kaj te navdihuje?

Zanima me res cela vrsta stvari, med drugim tudi igranje in pisanje. Slednje sicer v zadnjem času malo zapostavljam, ker sem postavila v ospredje druge stvari. Kar

pa se igranja tiče, sem na šoli našla drugo dom v prečudoviti skupini ljudi, ki hodi jo na angleški dramski krožek. Iz tega je v enem letu delovanja nastalo mnogo več kot samo krožek. Več o tem boste, upajmo, izvedeli še v letošnjem šolskem letu. Navdihujejo me predvsem ljudje okoli mene. Imam srečo, da sem obkrožena s čudovitimi in talentiranimi ljudmi, od katerih se vsak dan naučim kaj novega.

Imaš kako sporočilo za bralce tvojega bloga?

Morda le to, da naj bodo vedno zvesti sami sebi in naj se imajo radi.

In seveda, tvoj najljubši »outfit«?

To je res težko vprašanje. V resnici bi jih lahko iz dosedanjih objav na blogu izbrala najmanj pet najljubših in vsak dan odkrijem še kakega. Ampak sem se potrudila in odločila za enega res posebnega in drugačnega. Moje najljubše široke hlače z rožastim potiskom, prosojna črna majica s številko, bele nogavice in sandali Birkenstock.

Samo še 3 kratka vprašanja. (izberi eno)

Krila ali hlače?

V bistvu oboje, ampak če že moram, bom izpostavila krila.

Temna šminka ali svetla šminka?

Temna šminka, nujno.

Barve ali klasična črna? Če res ne bi mogla izbrati obojega, bi izbrala črno.

Katja Štefanič

pogovor z mlado bloggerko

Katja, zakaj si se odločila za blog? Koliko časa ga že pišeš?

Za blog sem se sprva odločila zato, ker mi je bila ideja zapisovanja misli in podajanje mnenja na spletu zelo všeč – to je bil tudi sprva moj blog, torej samo naključno zapisovanje misli, ki so se mi podile po glavi. Pišem ga že nekje 3 do 4 leta, v tem času pa je velikokrat tudi spremenil svojo podobo in svoj namen.

Ime tvojega bloga je 'Wandering depths'. Kako je nastalo? Si veliko časa potrebovala, da si se ga spomnila?

Po pravici povedano sem se imena spomnila čisto spontano in je prepuščeno samointerpretaciji. Vendar mi tega ljudje ne verjamejo, ne vem, zakaj.

Pišeš predvsem pesmi, a tudi zgodbe. Kaj ti je ljubše pisati? Od kod črpaš ideje? Kako nastajajo te?

Raje pišem zgodbe, predvsem zaradi tega, ker naravnost obožujem to, da si lahko izmislim nek lik in ga postavim v neko čisto izmišljeno situacijo in mu na sploh tako zapletem življenje, da še sama komaj verjamem temu, kar je potem napisano. Ideje črпам predvsem iz vsakdanjega življenja, lastnih čustev, morda iz kakšne melodije, ki mi je všeč ... res, navdih se najde vsepovsod. Nastajajo pa počasi, leno in previdno, ker se besed ne sme kar »metati naokoli«.

Tvoji »posti« so napisani predvsem v angleščini, nekaj jih je tudi v slovenščini, eden pa v francoščini. Kako se odločiš, v katerem od treh jezikov boš pisala? V katerem ti je najljubše pisati?

Najraje pišem v angleščini, ker ima angleščina nekaj izjemno priročnih izrazov, ki zvenijo naravnost prekrasno. Odločitev, v katerem jeziku bom pisala, je pa tudi čisto spontana in seveda odvisna od tega, če mi je v določenem jeziku sploh udobno pisati. Recimo francoščina bo morala, kar se tega tiče, še malo počakati.

Na katero pesem oz. zgodbo si najbolj ponosna?

Uf, tale je pa težka. Ponosna sem na vse, ker sem v vsako poskusila vložiti nekaj posebnega, nekaj, kar bi jo naredilo povsem drugačno od ostalih in unikatno. Nemogoče je izbrati samo eno, na katero bi bila ponosna. Čeprav sem zelo ponosna na to, da sem si sploh upala objaviti francosko pesem.

Za zgodbo Wandering depths, ki je napisana v dveh delih, bi zaradi naslova lahko pomislili, da se mogoče navezuje nate?

Ne navezuje se name, je povsem izmišljena zgodba. Če jo moram povezati z naslovom, bi rekla, da sta povezana v smislu – vsak človek ima svojo »globino«. Za Prospera, junaka v zgodbi, je bila Wandering depths magična dežela, kamor se je zatekel, ko mu je bilo najbolj hudo zaradi dogodkov v preteklosti, za koga drugega bi bila morda nekaj povsem drugega.

Kakšne pesmi najrajši pišeš?

Najraje pišem pesmi, ki so nekako večplastne. Pripovedujejo neko zgodbo, v kateri se skriva nek globlji in nekoliko bolj osebni pomen. Vsebina pesmi pa je vselej različna in je vedno nekaj drugega.

Kako pišeš blog?

Blog lahko pišem vsepovsod. Najraje sicer pišem ponoči, saj veš, noč ima svojo moč, sam kraj pisanja pa sploh ni pomemben. Včasih je to postelja, včasih je to miza, včasih celo tla ali pa kotiček pred mojo knjižno omaro – dobesedno kjerkoli. Obvezno se vrti stara rock glasba in zraven je absolutno nepogrešljiva skodelica toplega čaja. Nekajkrat se je tudi že zgodilo, da sem pisala s kitaro v naročju, in ko se nisem mogla spomniti specifične fraze ali besede, sem igrala kitaro, potem pa spet pisala naprej.

Se katere pesmi in zgodbe navezujejo na točno določene osebe?

Nekaj pesmi se res navezuje na ljudi iz mojega vsakdana, kdo pa to so, bo pa ostala kar skrivnost.

Ali te poleg pisanja še kaj drugega fascinira? Kaj?

Zelo me fascinira gledališče in na splošno igranje, zelo rada bi kasneje študirala odrsko igro in se potem zaposlila v gledališču. Rada se učim tuje jezike (ja, tudi v prostem času) in absolutno ne morem brez glasbe. Eden od mojih življenjskih ciljev je, da se naučim igrati (oz. brati note) na vsa glasbila v hiši. Tre-

nutno so odkljukana tri.

Ali te kdaj šola in ostale dodatne aktivnosti ovirajo pri pisanju in objavljanju novih »postov«?

Prej bi rekla, da me pisanje in objavljanje novih postov ovira pri rednejšem opravljanju šolskega dela. Tudi če me bo čakala gora dela, si bom vedno rekla: »Pa saj lahko napišem samo en mali začetek zgodbice ...« in tako bo nastal novi »post«.

Dosti pogosto objavljaš poste, zdi se, kot da je to že postalo del tebe. Si lahko predstavljaš življenje brez bloga? Kako bi ti bilo lažje preživeti, brez facebooka ali brez bloga?

Absolutno si predstavljam življenje brez bloga. Pisala bi pač drugam in gotovo ogromno projektov ne bi propadlo, če ne bi imela bloga. Definitivno pa si ne znam predstavljati življenja brez pisanja, medij pa ni tak problem. Brez facebooka bi pa tudi brez problema preživela, čeprav mi je ravno zaradi facebooka uspelo obdržati stik z ogromnim številom prijateljev po vsej Sloveniji in prav zaradi tega se še nisem znebila svojega »računa«.

Lara Radkovič, 2. b

piše: Alja Suljič

Klemen Kapš

je dijak 2. D razreda. Letos septembra je s svojo ekipo postal svetovni prvak v hip hop-u, v kategoriji članske formacije in dokazal, da je Slovenija kljub svoji majhnosti sposobna poseči v svetovne vrhove. Klemen trenira že od malih nog, začel je pri sedmih letih. Trdi, da je še danes nad tovrstnim športom navdušen in se tudi v prihodnosti vidi na plesnem odru. Lahko bi rekli, da živi za ples. Je zabaven in zelo priljubljen fant. Vztrajnost in dobra volja sta ga pripeljali do zaslužene nagrade. Z mano je spregovoril o svetovnem prvenstvu, treningih ter usklajevanju le-teh z gimnazijo.

Za tak dosežek, kot je osvojitev drugega mesta na svetovnem prvenstvu je potrebno veliko truda, veliko volje in predvsem – veliko treninga. Koliko časa že treniraš, kje in kako pogosto?

Hip hop treniram že peto leto, pred tem pa sem šest let treniral standardne in latinsko-ameriške plese. Treniram štirikrat na teden. Dvakrat z ekipo, dvakrat sam, ko z manjšo ekipo (sedmih) izpopolnujem svojo tehniko in svoje gibe. Tak sistem velja približno pol leta. Pred tekmami se intenzivno pripravljamo tudi med vikendi. Da bi na treningih zaradi šolskih obveznosti manjkalo čim manj plesalcev, se terminu treningov večkrat dogovorimo kar sproti.

Veliko treningov torej. Kot dijak novomeške gimnazije pa si najbrž polno zaposlen tudi s šolskimi obveznostmi. Kako jih usklajuješ s plesom?

Najtežje je proti koncu leta. Poskušam se učiti sproti, kar pa mi največkrat ne uspeva ravno. Vendar verjamem, da se za šolsko delo prej in lažje pripravim takrat, ko imam malo časa, kot pa kadar imam recimo prosto celo popoldne. Takrat stvari odlašam na zadnji trenutek, med treningi pa sem pravzaprav prisiljen v učenje. Nimam veliko prostega časa, kakšen teden ga najdem le v petek zvečer. Zelo sem hvaležen gimnaziji, predvsem svoji razredničarki prof. Petakovič. Brez razumevanja za obšolske dejavnosti bi mi bilo nepredstavljivo težje.

Delo v skupini zna biti naporno. Kako potekajo treningi s tvojimi soplesalci? Kaj od človeka zahtevajo tovrstni treningi?

Ključ za uspeh v tako veliki skupini (24 ljudi) je najverjetneje prilaganje in odrekanje. Zelo pomembna pa je tudi samodisciplina. Pripravljen moraš biti iz sebe narediti največ kar lahko. Pa tudi če ti to uspe, brez povezanosti skupine ne gre.

Za uspešen nastop mora med člani ekipe vladati dobra energija, verjamem, da je to ena najpomembnejših komponent nastopa. Zasedbe svoje ekipe ne bi nikdar zamenjal.

Intenzivnost in način treniranja je odvisen od sezone. Ti je morda kakšen čas v sezoni treningov še posebno všeč?

Najljubši so mi treningi v času sestavljanja formacije (določanja postavitev, sestavljanja koreografije). Takrat je vse skupaj morda malo bolj zanimivo, bolj napeto, kot na primer ob koncu sezone, ko smo vsi že pošteno siti vedno istih gibov in iste formacije. So zabavni in morda malo manj zabavni trenutki.

Verjameš, da je ples veščina, s katero bi morda lahko ustvaril kariero?

Seveda, z željo je vse mogoče. Vendar se moraš tudi za to, kot za vse ostalo, presneto potruditi, da ti uspe. Težko je na primer dobiti delo trenerja. Kot primer uspeha s plesom bi rad omenil Marka Samentoviča, bivšega trenerja Plesnega studia Novo mesto, ki trenutno živi v Londonu. S svojimi nastopi v videospotih Robina Thicka, Jessie J, na odru ob Cheryl Cole je dokazal, da ni nič nemogoče.

Kakšne karakterne lastnosti bi pripisal človeku, primernemu za plesalca? Je lahko vsak plesalec?

Vsak z dovolj veliko željo. Ena izmed najpomembnejših lastnosti, ki naj bi jih imel uspešen plesalec, je visoka samozavest. Biti se moraš pripravljen odpreti publiko, ne sme ti biti nerodno. Vem za osebe, ki so s plesom odnehale ravno zaradi treme. Idealni plesalec je po mojem mnenju samozavesten, drzen, tekmovalen in prilagodljiv. Pomembna je predvsem vztrajnost. Že ta lastnost zna razviti vse ostale.

Svetovno prvenstvo ni dogodek, ki bi se ga lahko udeležil vsak dan. Nam lahko opišeš svojo izkušnjo?

V šopku z državnim in evropskim prvenstvom bi svetovno prvenstvo umestil med najlepše izkušnje svojega

življenja. Zmagali smo na državni ravni, nato na evropski in želja po osvojitvi prvega mesta svetovne razsežnosti se je stopnjevala iz dneva v dan. Nismo vedeli, kaj lahko pričakujemo, sodniki veljajo za nepredvidljive. Živce smo pomirili s timskim duhom, za katerega verjamem, da je bil zaslužen za dosežek svetovnega vrha. Ne pomnim bolj napete razglasitve, kot je bila ta. Toda ko so nam v ušesih odzvanjale besede, ki so nas razglasile za prvouvrščene ..., so bili vsi slabi občutki in vse napetosti pomirjene. Najlepši trenutek! Sledila je naša himna in ne pomnim, da bi bil še kdaj tako ponosen, kot sem bil takrat, ob petju svoje, slovenske himne. Potreboval sem še kakšen dan, da sem dojel vse, kar se je zgodilo.

Hvala za tvoj čas, Klemen.

Ni problema.

NOVO MESTO

Knights

AMERIŠKI NOGOMET IN FLAG FOOTBALL TER PREDSTAVITEV EKIPE NOVO MESTO KNIGHTS

VSloveniji se v zadnjem času vse več govori o športu, ki je bil do nedavnega še skoraj popolnoma nepoznan- govora je o ameriškem nogometu. Ameriški nogomet se v Sloveniji pospešeno razvija, predstavnike v tem športu pa ima tudi Novo mesto- to so Novo mesto Knights.

Ameriški nogomet ima svoj dom v ZDA, kjer se je razvil iz ragbija. Pri ameriškem nogometu se na tekmi spopadeta dve ekipi različnih moštev. Vsako moštvo ima lahko na igrišču naenkrat samo 11 igralcev, celotno ekipo pa sestavlja 53 igralcev, kar pomeni, da je na voljo veliko več menjav kot pri klasičnem nogometu, število opravljenih zamenjav pa ni omejeno. Cilj napada je spraviti žogo v končno cono nasprot-

nika in s tem doseči tako imenovani »touchdown«, s čimer ekipi prineseš 6 točk. Obramba ga pri tem lahko ovira na različne načine, najpogostejši je ta, da igralca z žogo podreš na tla in s tem ustaviš napad. Seveda je to zelo nevarno, zato vsi igralci nosijo čelade in ščitnike po večini telesa. Po doseženem »touchdownu« se dosega še »extra point«, ki šteje 1 ali 2 točki. Pri doseganju »extra pointa« se žoga postavi na linijo dveh jardov (2 jarda od končne cone). Če se ekipa, ki je dosegla »touchdown«, odloči, da bo igrala za en »extra point«, na igrišče priteče tako imenovani 'kicker', ki žogo brcne skozi vratnici gola, ki stoji na koncu končne cone (gol je precej drugačen kot pri klasičnem nogometu). Če pa se ekipa odloči za 2 dodatni točki, mora žogo, prav tako iz dveh jardov, spraviti v končno cono po tleh, se pravi s standardnim načinom napadanja, kar pa je precej bolj tvegano kot doseganje ene dodatne točke.

V Sloveniji je predstavnikov ameriškega nogometa zelo malo, ker ni ekip, ki bi bile sposobne zbrati dovolj igralcev, saj je ta šport zaenkrat še v povojih. Zato se je vodstvo zveze odločilo, da se razvoj začne pri milejši različici ameriškega nogometa- »flag footballu«. »Flag football« je brezkontaktna različica ameriškega nogometa, kjer igralci ne potrebujejo ščitnikov. Pravila so zelo podobna, tudi princip igre je enak, le da pri »flag footballu« ni dovoljeno nasilno ravnanje z nasprotnikom. Tako igralci »flag footballa« ne potrebujejo ščitnikov. Namesto tega si vsak igralec okrog pasu pripne dve ali tri zastavice (odvisno od pravila lige, v kateri se igra), ki jih more nasprotnik v obrambi, če želi ustaviti napad, izpuliti igralcu z žogo. Ena tekma po navadi traja 40 minut (dvakrat po 20 minut).

Novo mesto Knights je novomeška »flag football« ekipa in tudi letošnji državni prvak v »flag footballu«. Začetki ekipe ne segajo daleč. V nedeljo, 13. aprila 2014, so v Novo mesto prispeli trenerji iz treh različnih ekip ameriškega nogometa v Sloveniji (Domžale Tigers, Ljubljana Silverhawks in Kranj Alp Devils) z namenom, da navdušijo čim več ljudi za igranje AN. Odziv je bil glede na dejstvo, da je to v Sloveniji precej neznan šport, zelo dober. Fantje, ki so se udeležili prvega treninga, so formirali jedro ekipe in tako zahvaljujoč dobri organizaciji že samo po treh tednih sestavili ekipo, ki je že takrat štela 12 članov. Nekaj od teh jih je na žalost odšlo, vendar so jih kmalu zamenjali novi in tako danes ekipo sestavlja 15 članov, ki redno obiskujejo treninge.

Na samem začetku je bil glavni cilj ekipe prijaviti se na državno prvenstvo. Knightsi so si na nekaj prijateljskih tekmah z več zaporednimi zmagami priigrali spoštovanje ostalih ekip, zato so želeli svoje znanje pokazati tudi proti najboljšim.

Novo mesto Knights so se poleti 2014 prvič prijavili na državno prvenstvo v »flag footballu«. Pričakovanja so bila že takoj na začetku zelo visoka, saj so fantje pridno in z veseljem trenirali po štirikrat na teden.

Državno prvenstvo v Sloveniji je sestavljeno iz dveh delov, in sicer rednega dela in končnice. Redni del je

razčlenjen na sklop štirih turnirjev, na katerih ekipe odigrajo od tri do štiri srečanja. Ekipe so razdeljene v dve diviziji, divizijo A in divizijo B. Na vsaki tekmi šteje le zmaga in po končanem rednem delu se prvi dve ekipi iz vsake divizije uvrstita v končnico.

V končnici se igrata dve polfinalni in finalna tekma. Novo mesto Knights so bili izžrebani v divizijo B. Ta divizija je veljala za nekoliko zahtevnejšo kot divizija A, tako da ni bilo lahko določiti favorita. Poleg Knightsov so bili v skupini še Koper Pirates, Domžale Tigers, Kranj Alp Devils in Ljubljana Killer Bees 1.

Kljub težkim nasprotnikom je komisar za »flag football« v Sloveniji po ogledu nekaj prijateljskih tekem za favorita postavil prav Novomeščane.

Knightsi so na prvi turnir odšli samozavestno in sproščeno. Ker so bili novinci med ekipami, niso čutili nekega pritiska in tako so lahko Novomeščani igrali sproščeno. Z dobro obrambo in hitrim napadom so že na prvem turnirju domov odšli s polnim izkupičkom; zmago na vseh treh tekmah.

Svoj zmagoviti pohod so nadaljevali tudi na prihodnjih dveh turnirjih in tako poraz izkusili šele na zadnjem turnirju v Domžalah, kjer so najprej klonili proti Domžale Tigersom, kasneje pa še proti takratnim nosilcem naslova državnega prvaka Ljubljana Silverhawksom.

Kljub dvema nesrečnima porazoma pa so si Knightsi na ostalih tekmah priigrali dovolj zmag, da so se v končnico uvrstili kot prvi iz divizije B. Poleg njih so se iz te divizije v polfinale uvrstili še Domžale Tigersi.

Knightsi so v polfinalu stopili proti drugouvršeni ekipi iz divizije A, Wolvesom iz Slovenske Bistrice. Nasprotnika so uspešno premagali in si tako zagotovili mesto v finalu.

Na drugi polfinalni tekmi sta se srečali ekipi Ljubljana Silverhawks in Domžale Tigers. Tekma je bila vseskozi zanimiva in po napetih zadnjih sekundah so zmagali Tigersi le z eno točko razlike.

S tem so se Tigersi pridružili Novomeščanom v finalu, kjer je bilo pričakovati napet boj, saj so bile tekme med tema dvema moštvoma vedno zanimive.

Tokrat pa na žalost gledalcev ni bilo tako, saj so Novomeščani že takoj na začetku ustavili napad Tigersov in zatem dosegli še »touchdown« in »extra point«. Od tod naprej je šlo Knightsom samo še navzgor, do polčasa so si priigrali visoko prednost in se tako na odmor odpravili z vodstvom 29:7.

Na začetku drugega polčasa so si Tigersi še prizadevali ujeti prednost Novomeščanov, vendar je bila ta previsoka in Knightsi so tekmo uspešno pripeljali do konca. Končni rezultat v finalu je bil 55:14 v korist Knightsov, kar je pomenilo, da gre pokal državnega prvaka v Novo mesto.

Knightsom so na tekmah pomagali glasni navijači, ki jih v nasprotju s pričakovanji ni bilo malo, in pa redni ter resni treningi, ki so se na koncu obrestovali.

Po končani sezoni so si Knightsi kot glavno prioriteto zadali razvijanje svojega športa v Novem mestu. V kratkem bodo postali tudi uradno športno društvo, kar jim bo omogočalo lažje delovanje. Glavni cilj pri razvoju ameriškega nogometa v Sloveniji vidijo v razvoju mladih. »Flag football« je izvrsten šport za razvoj motorike pri otrocih, krati pa jim daje občutek pripadnosti kolektivu in jih uči pomembnosti sodelovanja. Najboljše pri »flag footballu« in kasneje pri 'tackle' različici ameriškega nogometa pa je, da se za vsakega najde mesto v ekipi, saj je na igrišču možnih veliko več pozicij kot pri ostalih športih, vsako od teh pa definirajo drugačne lastnosti. Zato se Knightsi nadejajo, da s prihodom pomladi tudi sami začnejo s treningi »flag footballa« za

Glavna težava pri razvoju ameriškega nogometa v Sloveniji je neprepoznavnost tega športa. Igralci iv vodje se morajo zato spopadati z nemalo kritike, negativizma in posmeha, zraven pa se še truditi za napredek športa. Še nedolgo nazaj so se nekateri bali za obstanek tega športa pri nas, uspeh v tem športu pa se zdi kot misija nemogoče. Kljub temu Knightsi po besedah vodstva za pomlad napovedujejo resen in odločen pristop k razvoju ameriškega nogometa v Sloveniji. Ob podpori Domžalskih Tigersov, ki se za enkrat kot edina ekipa v Sloveniji ukvarjajo s treniranjem mladih, Novomeščani ne vidijo nobene ovire za napredek te športne panoge. Vodstvo ekipe se že pripravlja na pomlad, hkrati pa se udeležujejo sestankov, na katerih spodbujajo tudi ostale slovenske ekipe, da bi v svoje vrste pridobili čim več mladih, saj se skupaj z razvojem ameriškega nogometa krepi dodatna izbira za mlade športne navdušence. Trenutno je v Sloveniji okoli 12 različnih »flag football« ekip, kar je v primerjavi z lanskim letom, ko jih je bilo komaj 5, ogromen napredek. Ta podatek govori v prid razvoju športa pri nas in Slovenijo predstavlja v dobri luči.

Novo mesto Knights ne bi bili tako uspešni, če ne bi bilo ljudi, ki jih podpirajo tako s tribun kot tudi od doma. Veliko pomeni že samo podpora na socialnih omrežjih, kot je npr. facebook, kjer lahko tudi vi izkažete svojo podporo novomeški ekipi in s tem pripomorete k njihovim uspehom. Za vsa dodatna vprašanja so vam Knightsi na voljo na elektronskem naslovu: novomesto.knights@gmail.com. Ostale kontakte najde na uradni facebook strani ekipe Novo mesto Knights.

Tilen Matkovič, 4. e

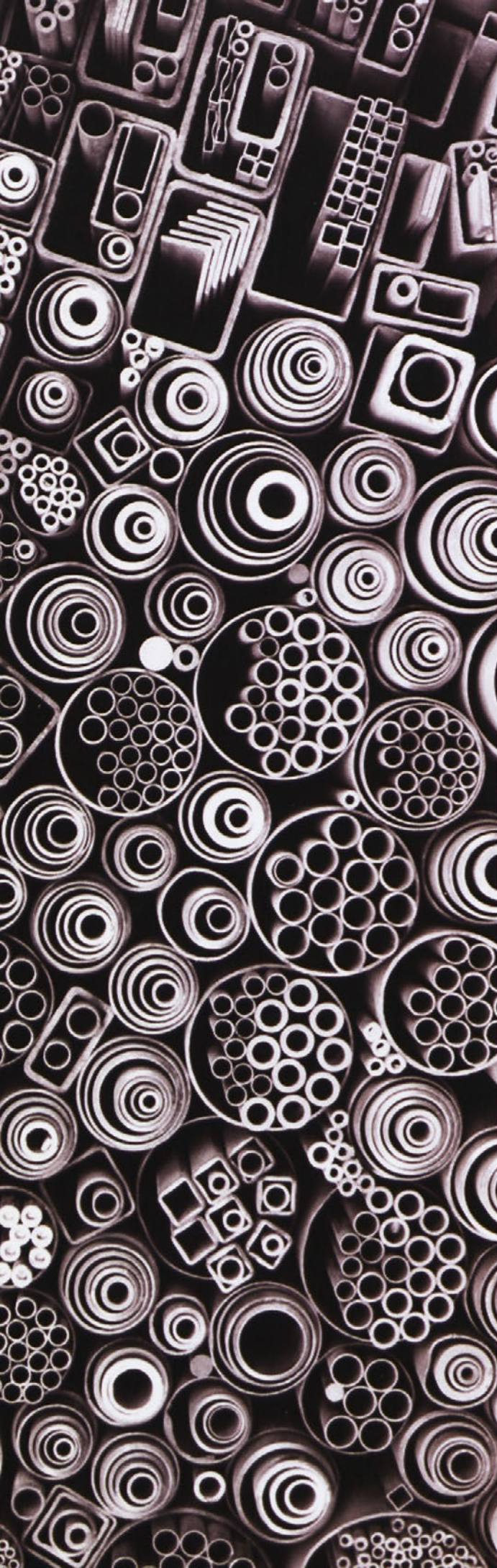

naslovna fotografija & besedilo: Uroš Topić

Moda

Prišel je tisti hladni del šolskega leta, ko živahne barve sedejo na rezervno klop, na plesišču oblačil pa se zavrtijo temni odtenki. Tu in tam bomo videli kakšno praznično rdečo ali zeleno, modro, belo, a svetlo siva je največ, na kar upam staviti za novomeške ulice. Saj ne da je s tem kaj narobe – temne barve so, kot velja že od ročno šivanih oblek dalje, barve poznojesenskega in zimskega časa, saj so bili materiali v času, ko so nastajala prva zimska oblačila, na voljo le v odtenkih živalskih kož in ovčje dlake. Do danes so se stvari močno spremenile, a na oko še vedno paše temna barva, ko je pokrajina v ozadju pobeljena. Kaj lahko torej naredimo, da naša zimska oprava ne bo tako pusta?

Kovina

Osebnost moj najljubši 'pripomoček', ki prav vsako oblačilo nadgradi za en razred prestižnosti. Je nepogrešljiva, odporna, lepa in predvsem – deluje naravno! Medtem ko so lahko kristalčki ali bleščice hitro pretirano kičasti, je kovina, če jo pravilno uporabimo, vedno lepa, vedno ravno dovolj sijoča, a nikoli preveč vpadljiva. Veliko se da narediti že, če se na zimskem plašču zamenjajo gumbi. Je poceni različica 'preoblikovanja', pa še sami si lahko izberete točno takšne gumbke, kot želite, če vam tisti že našiti niso najbolj pri srcu. Dekleta se boste takšnega postopka najverjetneje lotila kar sama, fantje pa boste pomoč verjetno iskali pri mamah (čestitke, če boste sami posegli po igli in sukancu); kdorkoli bo že mojster za pritrjenim gumbom, poiskati, kupiti in prišiti nov kovinski gumb ni težko in sprememba bo neverjetna. Res se splača!

Morda malce zahtevnejša rešitev iz puste zagate so meni najljubši kovinski 'obeski'. Govorim o majhnih kovinskih obeskih, velikih centimeter ali manj, oblikovani v razne predmete, ki so le sem in tam prišiti na oblačilo (navadno na plašč). Takšni obeski, npr. v obliki vašega astrološkega znamenja, predmeta, ki predstavlja vašo najljubšo dejavnost ali pa samo nekaj, kar dobro izgleda, se najbolje podajo na žepe, ob rob, v ravno vrsto, da se ob premikanju sliši komaj zaznavno cingljanje kovine. Zelo zanimivo je, če plašč cinglja, ko hodiš!!

Nekaj, o čemer še niste razmišljali

Čeprav se zdi, da je moda v Sloveniji mrtva – ne samo v današnjem času, ampak od nastanitve prvih ljudstev – je takšno sklepanje napačno. Slovani so bili kot ljudstvo zelo znani po tkaninah in ostalih finih izdelkih. Naredili so najlepše iz tistega, kar so imeli. Čudoviti primerki slovanske estetike so vezenine tradicionalnih noš. Belokranjska vezenina, na primer, je unikatna v svoji preprostosti in čistosti. Pooseblja vse, kar je značilno za slovansko okrasje, saj vsebuje preproste naravne elemente, pogosto poenostavljene s kvadrati in pravokotnimi vzorci. Še ena priložnost, da ste sami ustvarjalni, še posebej pa bo všeč tistim, ki radi rišete! S tekstilno tinkturo lahko okrasite šale in rute, tisti zahtevnejši pa se bodo morda celo preizkusili v vezenju. Navdih lahko črpate iz česarkoli, od tradicionalnih slovenskih noš (naj ne pozabim – tudi gorenjska noša je zelo lepa) do belokranjskih pisanic. Vse je čudovito, v skladu z estetiko našega prostora in predvsem - vse je naše. Da ne bodo vsi puloverji iz H&M enaki od Bosporja do Gibraltarja ...

»Moda je tisto, kar kupiš; stil je tisto, kar s tem narediš,« pravi nek modni citat. Yves Saint Laurent ga lepo dopolni s svojim pregovorom: »Mode izginejo, stil je večn.« Vse, na kar se lahko zanesete pri stilu, je vaša lastna kreativnost. Skoraj vsi lahko kupujemo v istih trgovinah, toda to ne pomeni, da morajo biti vse srajce enakih vzorcev in vsi rokavi enakih dolžin. Če bi izpolnjevali anketo o uvedbi uniform v šolo, bi najverjetneje večinoma glasovali proti; zakaj se potem oblačimo tako enako, kot bi res imeli uniforme? In ali se še nismo naveličali majic, potiskanih z ameriško in angleško zastavo? Bil bi čas, da se prenehamo poskušati približati tistemu, kar nismo. Prebarvajmo modro-rdeče-bele zastave tujih držav na oblačilih, prerišimo tuje vzorce z našimi. Odstranimo nepotreben kič – umetne kristalčke in plastične pozlačene luske - ki je estetskemu slovenskemu očesu nepotreben. Odenimo se v nam najbolj udobno; odenimo se v slovensko.

Afriški razgledi

Slovo Nadine Gordimer

V nedeljo, 13. julija 2014, je na svojem domu v Johannesburgu umrla južnoafriška pisateljica, politična aktivistka in Nobelova nagrajenka Nadine Gordimer.

Rodila se je 20. novembra 1923 v kraju Springs v provinci Transvaal-Gauteng. Njena starša, Isidore Gordimer in Nan Myers, sta bila judovska emigranta, ki sta v Južno Afriko prišla iz Evrope - oče iz Litve, iz Velike Britanije pa mati, ki je vse življenje čutila domotožje.

Oče je bil po poklicu urar, ščasoma pa mu je uspelo razširiti obrt tako, da je odprl še zlatarno. Za vzgojo Nadine in njene starejše sestre Betty je nadvse rahločutno skrbel predvsem mati.

Nadinino nadarjenost za pisanje so opazili, ko je bila stara 9 let.

*»Na podelitvi
Nobelove nagra-
de sem se zbalala,
da bo to dejanje
videti kot pola-
ganje venca na
moj grob ...«*

N ekega dne je na rutinskem zdravniškem pregledu zdravnik ugotovil, da ima Nadine pospešen srčni utrip; preiskave so pokazale, da ima težave s ščitnico. Kljub temu so v šoli vztrajali, da mora Nadine redno obiskovati pouk športne vzgoje. S tem pa se nikakor ni strinjala njena mati, zato je Nadine izpisala iz šole, ko je bila ta stara komaj 10 let. Nadine so priskrbeli zasebnega učitelja – tutorja. Nadine se je spominjala, da je mati klicarila zdravnika za vsako figo (takrat so ti hodili še na dom), češ da jo je skrbelo za njeno zdravje.

A je Nadine ščasoma ugotovila, da se je mati verjetno zagledala v prikupnega zdravnika. Sreballa sta čaj in jedla piškotke, nato pa še ves dan tičala skupaj in kramljala pozno v noč.

Nadine si je želela postati balerina, a ji je mati dala jasno vedeti, da iz te moke ne bo kruha. Dobri poznavalci del Nadine Gordimer so si pozneje bili edini, da so liki nenavadno posesivnih mater ena od stalnic v njenem pisanju. Nekateri so bili začudeni, da je Nadine tako dolgo živela pri svoji materi; skupaj sta se udeleževali različnih družabnih dogodkov, svojevrstno osamitev pa je Nadine premagovala tako, da se je zatekala k branju.

Leta 1945 se je Nadine vpisala na Univerzo v Witwatersrandu, kjer je študirala književnost; njena strast do pisanja se je tako še okrepila in Nadine je sklenila, da bo zagotovo postala pisateljica.

1949 se je poročila z zobozdravnikom dr. Geraldom Gavronom in rodila se jima je hči Oriane. Sledila je ločitev, leta 1954 pa druga poroka. Njen novi izbranec, Reinhold H. Cassirer je trgoval z umetninami. V Južno Afriko je prišel iz Nemčije, ko so tam prevzeli oblast nacisti. Reinhold je sicer bil nečak znanega filozofa Ernsta Cassirerja. Reinholdu in Nadine se je leta 1955 rodil sin Hugo. Nadine je ovdovela leta 2001.

Dela Nadine Gordimer so prežeta z nasiljem - policija sredi noči razbija po vratih, vdira v domove ljudi in išče nasprotnike režima, zakoni, ki jih predpisuje oblast, kar dežujejo in so vedno strožji, stopnjuje se represija, policija sadistično uživa v poigravanju s političnimi nasprotniki režima, ko jih po odsluženih zapornih kazni sicer izpustijo na prostost, a jih nato že po nekaj urah vnovič aretirajo ter obtožijo za izmišljena kazniva dejanja, kar zadošča za še nekaj dodatnih let zaporne kazni ...

Pisanje Nadine Gordimer prevzame bralce s pronicljivimi opisi slehernega kotička kontrastne južnoafriške družbe - zadušljivih, s temno rdečo opeko pozidanih predmestij, brezupno revnih črnih marginalnih naselij, četrti z razkošnimi vilami privilegiranih belcev, po katerih se razlega glasba z vrtnih zabav ob bazenih, širi se vonj specialitet z žara, pod krošnjami sanjavih žakarand pa so diskretno parkirani do visokega sijaja zloščeni, beli mercedesi ...

Leta 1974 je Nadine prejela prestižno nagrado Booker Prize za delo *The Conservationist* (Varuh).

Proti rasnemu razlikovanju v državi (apartheidu) se je Nadine borila s peresom, besedo in dejanji; na svojem domu je skrivala politične aktiviste – nasprotnike režima, prenašala je sporočila, prevažala je pregnane osebe do državne meje in do javk, od koder so mnogi skušali pobegniti v tujino. Redno se je udeleževala sodnih procesov zoper politične aktiviste, kjer je pričala v njihovo korist in si tudi drugače prizadevala, da bi oblast opustila obtožbe zoper njih.

Ko je leta 1981 izšel njen roman *July's People* (Julijski ljudje), je iznenada prejela zaušnico s strani, od koder je niti v sanjah ni pričakovala. Nekateri člani ilegalnega črnškega gibanja- Afriškega nacionalnega kongresa (ANC) so ji očitali, da je v knjigi zagovarjala rasizem. To jo je globoko prizadelo, užalilo in pretreslo. Nadine je namreč bila tajna članica tega gibanja, redno je plačevala članarino, posedovala je celo člansko izkaznico. Če bi policija za to izvedela, bi jo lahko obdolžili namernega spodkopavanja družbene ureditve in skrunitve ter blatenja čistosti bele rase, za kar bi jo lahko obsodili na dosmrtno ječo!

Nekaj posameznikov iz omenjenega gibanja je bilo mnenja, da se Nadine, kot privilegirana pripadnica bele rase, v svojih delih ni zmogla resnično vživeti in dovolj prepričljivo predstaviti trpljenja zatiranega temnopoltega prebivalstva.

Ko so Nelsona Mandelo leta 1990 končno izpustili iz zapora, je ta kmalu zatem zaprosil slavno pisateljico za sprejem, na katerem ji je izrekel priznanje za njen boj proti rasizmu, zavzemanje za demokracijo in človekove pravice ter ji še povedal, da je vedno občudoval njeno pisanje; večino njenih knjig je Mandela prebral med dolgoletnim prestajanjem zaporne kazni.

Nadine se je navadno ogibala intervjujem; novinarji, ki so jo uspeli prepričati, so znali povedati, da ni bila vedno prav prijetna sogovornica; ko so jo nekoč povprašali o njenih simpatijah, je dejala, da je njena prva strast pisanje, na drugo mesto pa je uvrstila moški rod. Na prošnjo, ali je lahko malce bolj konkretna, ni odgovorila.

Zadnja leta svojega življenja je med drugim aktivno

sodelovala v različnih kampanjah za preprečevanje širjenja okužbe z virusom HIV. Hkrati si je prizadevala še za ukinitev spornega zakona (*Secrecy Law*), ki nalaga novinarjem, da morajo zaprositi pristojni državni urad za dovoljenje, v kolikor si želijo pisati o temah, ki jih ta urad označuje kot potencialno grožnjo za državno varnost.

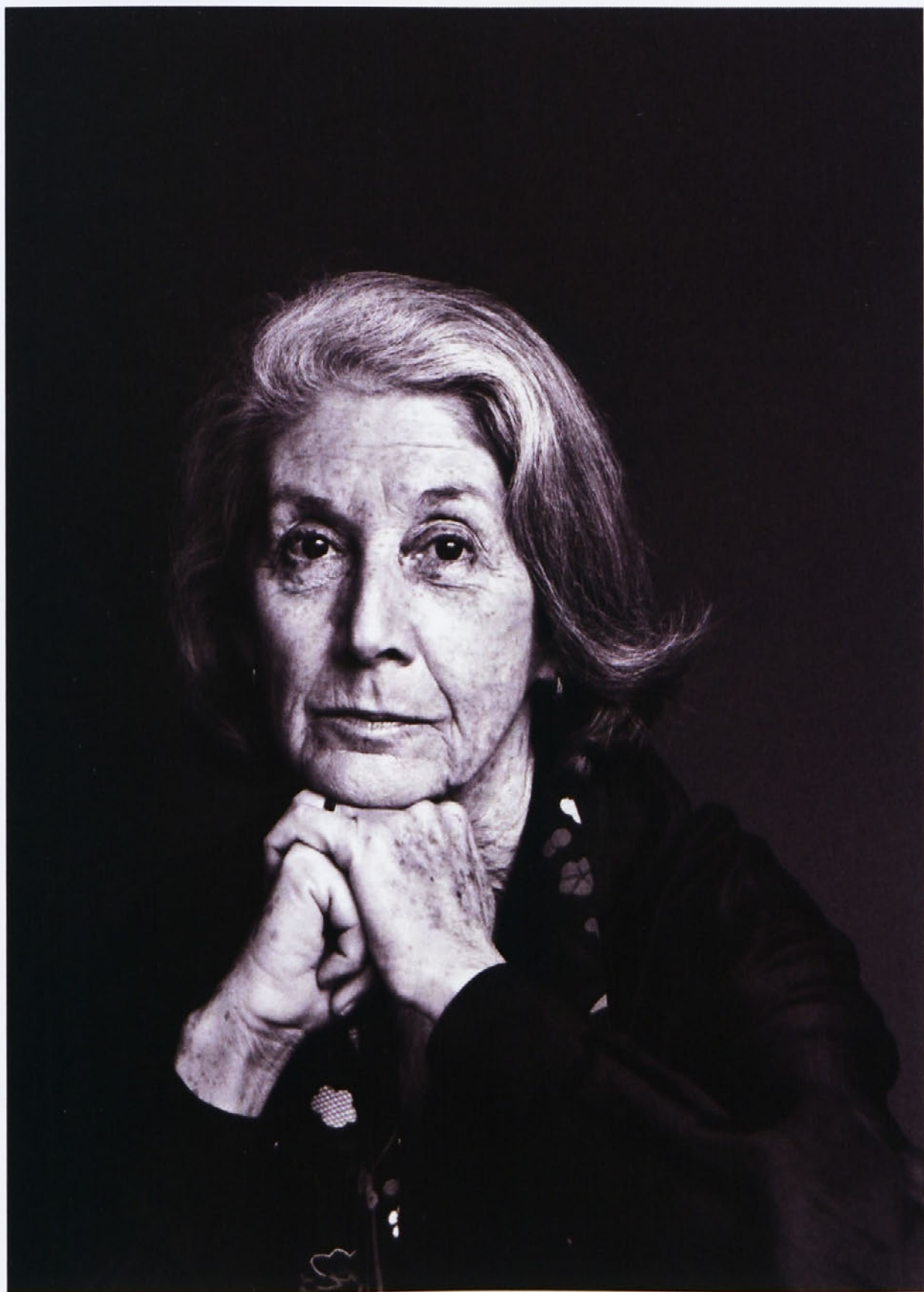
Oktober 2006 je tolpa vlomilcev napadla Nadine na njenem domu. Prisilili so jo, da jim je izročila ves denar in nakit, ki ga je takrat imela doma, a sicer ne-bogljena starka si poročnega prstana ni dala sneti za nobeno ceno!

Predrzni tatovi so nato s preostalim plenom izginili brez sledu ...

Njen opus v grobem obsega 15 objavljenih romanov, ki so jih prevedli v 40 svetovnih jezikov, nekaj tudi v slovenščino. Izid 3 romanov je oblast prepovedala, in sicer: *A World of Strangers* leta 1958, *The Late Bourgeois World* leta 1966 in *Burger's daughter* leta 1979.

Leta 1991 je pisateljica prejela Nobelovo nagrado za književnost; komite za dodelitev nagrade je v pisnem poročilu med drugim Nadine Gordimer odlikoval za visoko raven vsestranske družbene angažiranosti ter poudaril, da Nadine svojega političnega vpliva in prepričanja nikoli ni skušala izkoristiti za promocijo svojih literarnih del.

Robert Šupe, prof.

film

in

kritika

Varuhi Galaksije je že bil razglašen za najboljši 'blockbuster' (tj. izjemno uspešen film) letošnjega poletja, tako da je tale moja recenzija rahlo pozna. A najprej nekaj o ozadju filma.

Varuhi Galaksije je še en del tega, kar postaja znano kot 'Marvelovo filmsko veselje', torej filmov, ki jih je naredilo eno od dveh največjih stripovskih podjetij onkraj luže, Marvel. Gre za serijo filmov, posnetih po njihovih najbolj znanih stripih, ki se dogajajo v istem vesolju, kot npr. Thor, Hulk, Kapitan Amerika in Iron Man. Vsi skupaj se zoperstavijo grožnji svetovnih razsežnosti v Maščevalcih, filmu, ki je pred dvema letoma podiral rekorde gledanosti v kinih in Marvelu prinesel dobro milijardo in pol dolarjev zaslužka.

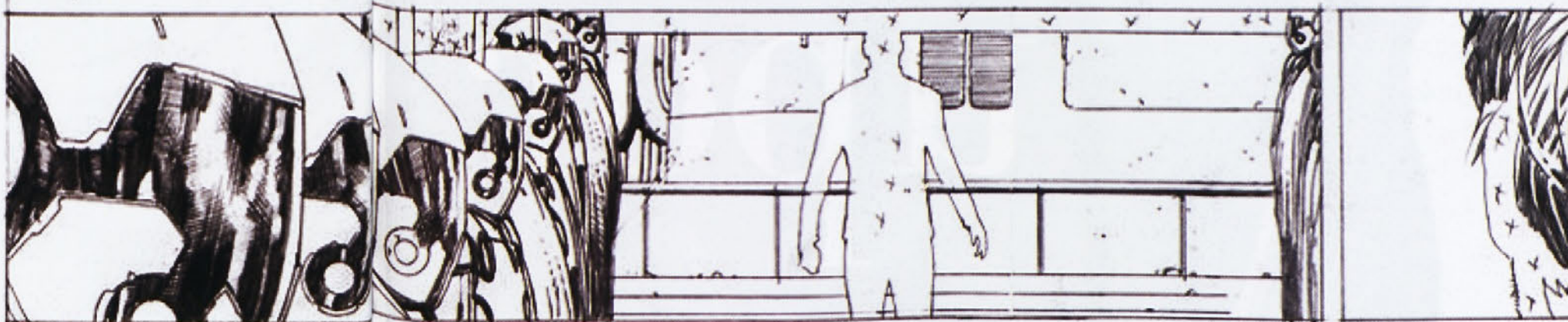
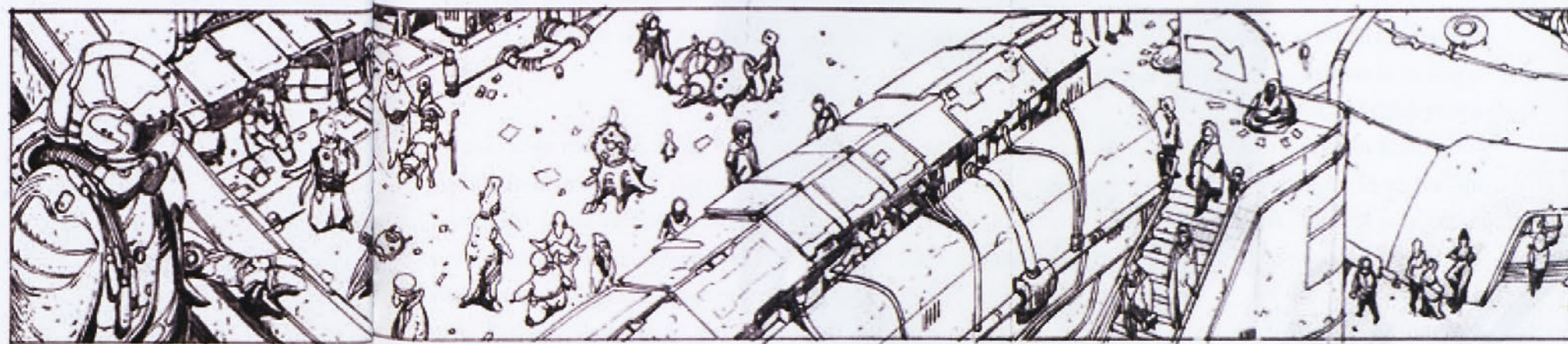
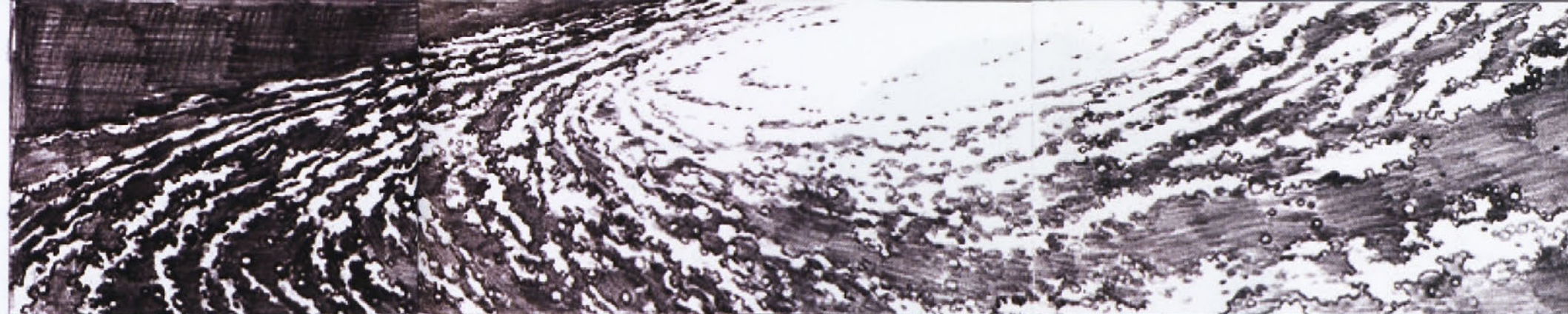
No, nazaj na Varuhe Galaksije. Kot sem že omenil, je dogajanje postavljeno v isto vesolje kot Maščevalci, a to bo opazil le najbolj zadržt oboževalec Marvelovih stripov. Za vse druge pa je kraj dogajanja pač neko znanstvenofantastično vesolje.

Film se začne rahlo temačno, a vtis se hitro popravi in vzpostavi se optimistično, lahkotno vzdušje, ki je prisotno skozi celoten film, ko se junaki opotekajo iz ene nenavadne situacije v drugo. Lepo je spet videti znanstvenofantastičen film, ki ni pretirano resen in v ospredje raje postavlja barvito zasedbo likov v barvitih lokacijah, ob tem pa vseskozi drži konstanten tempo akcije.

Igralska zasedba je pestra in je svoje delo dobro opravila. Glavni liki (naslovni Varuhi) pa so zapomnljivi in raznoliki, od vesoljske princeze - bojevnice do govorečega rakuna in živega drevesa.

Celoten film preveva stripovsko vzdušje, obilo je barv, nenavadnega okolja, zanimivih likov ter utrganih bojnih scen, vse pa preveva enostaven, a učinkovit humor. Edina pomanjkljivost filma je ta, da je glavni zlobnež dolgočasen in popolnoma brez značaja. Sanja, da bi si pokoril vesolje, in to je približno to. Ni Loki, pretkani izdajalec z zlatim srcem, je pač en tip, ki je tam, ker film rabi zloben lik, in on je bil prvi, ki je temu najbliže.

Drugače so Varuhi Galaksije zabavna akcija o barviti skupinici ljudi v barvitim znanstveno-fantastičnem svetu. Poglejte si jo, če si je še niste.

IGRE LAKOTE:

upor

Igre lakote. Uveljavljena serija knjig za mladino avtorice Suzanne Collins, ki pod površjem plehke akcije in ljubezenskega trikotnika skriva precej inteligentno delo o naravi medijev, propagande in nadzora množic. Zaradi teh vrlin si je knjižna serija nabrala kar precejšnje število odraslih oboževalcev, a do sedaj ni imela pretirane sreče z upodobitvijo na filmskem platnu.

Za vse, ki še ne veste, zakaj v knjigah in filmih gre, sledi kratek povzetek: V distopični prihodnosti ZDA propadejo in na njihovem mestu zraste država Panem. Centralizirana država ima središče v Kapitolu, razuzdanem, bogatem glavnem mestu, okoli katerega je dvanajst okolišev, ki glavno mesto oskrbujejo s potrebnimi dobrinami. Kapitol okoliše v zameno za trdo delo in dobrine zatira in vsako leto priredi tako imenovane 'Igre lakote', v katerih iz vsakega okoliša sodelujeta eno dekle in en fant, stara od 12 do 18 let. Ti se morajo za zabavo ljudstva in za vzdrževanje miru boriti do smrti. Ta sistem pa je ogrožen, ko v igre vstopi Katniss Everdeen, dečva iz 12. okrožja. Ta v prvem filmu stori nekaj nedoumljivega, saj reši svojega sotekmovalca Peeto. V drugem filmu postane propagandna figura njej mrzke vlade, ki jo vključi v posebno kategorijo Iger lakote, iz katerih pobegne in je odpeljana v 13. okrožje, ki so ga nedolgo tega zravnali s tlemi. Tu mora spet postati propagandna figura, tokrat za skupino, ki hoče združiti 12 okrožij v upor proti Kapitolu.

Če se vam zdi ta uvod dolgovezen, imate popolnoma prav, a problem ogleda tretjega od filmov je, da se pričakuje, da je gledalec že seznanjen z vsebino prvih dveh. Prva dva filma name nista naredila pretirano dobrega vtisa. Prvi je imel hude probleme z zlorabo tresočee kamere in posvečanjem preveč pozornosti plitkemu in nezanimivemu ljubezenskemu trikotniku. Drugi je bil rahlo izboljšanje, predstavil je nekaj zanimivih likov in idej, a jih je prehitro ovrgel, da bi

lahko več časa posvetil Katniss in njenim težavam. Ker je oropana svojega internega monologa, večkrat izpade kot cmerava punčara namesto misleče, močne posameznice, pahnjene v obup zaradi izgube nadzora nad lastnim življenjem.

In tretji film? Na kratko: film me je pustil razdvojenega. Po eni strani je poln izvrstno zaigranih in zmontiranih scen, ki odlično predstavijo tematiko propagandne vojne (ki je v nasprotju z drugim filmom tu v ospredju) ter herojininim doživljanjem le-te. Na koncu sledi nepričakovan preobrat. Katniss je še zmeraj boljši ženski glavni lik kot Bella Swan.

Jennifer Lawrence je svojo vlogo odlično odigrala. Počasi se oblikuje v sposobno igralko, ki bo bržkone imela še dolgo filmsko kariero. Ostali igralci so svojo vlogo opravili solidno.

Po drugi strani pa je film razvlečen in marsikatera scena bi lahko bila krajša, saj se resnično vidi, kako so se trudili raztegniti eno knjigo v dva filma, ki bosta seveda prinesla več dobička kot le en. Ciničnost tega dejanja film preveva in tako se mnogi delci filma, ki bi morali biti kratki in jedrnat, vlečejo v neskončnost. Takisto je še zmeraj prisotna glavna zamera vsem filmom, in sicer manko Katnissinega notranjega monologa, ki v nekaterih scenah popolnoma spremeni karakter in pomen njenih dejanj. Da dolgočasnosti predsednika Snowa kot glavnega zlobca sploh ne omenjam.

Kljub vsem slabostim se mi zdi, da dobri deli filma odtehtajo slabe in da je Igre lakote: Upor, 1. del soliden film, ki je, čeprav ne doseže nivoja knjig, vreden ogleda. Vsekakor je eden od boljših mladinskih filmov zadnjih let.

Žiga Krevs, 4. k

Literatūra

dijaška proza in lirski umetnost

NEKOGA MORAŠ IMETI RAD

Kot ima polž rad zelje,
kot zajec ima rad korenje,
kot guma cesto,
kot mož nevesto,
kot starši mir,
kot hrošč krompir,
kot ima roža rada vodo,
kot zid ima rad sobo,
kot deževnik vlažno zemljo,
kot kovanec srebro,
kot ima mačka rada mleko,
kot stožec ima rad smreko,
kot ima življenjepis rad človeka,
kot življenje ima rado leta,
tako te ljubi srce,
tako te duša želi.

Karakter

Tu in tam, vonj neznosen.

Drevo ali oblak,
okoliš povsod enak,
do človeka neizprosen.

Se trudi, da ga skrije.

A trenutek težak,
ko vetrič ni blag,
ga pokaže, razkrije.

Le kako naj se reši?

Hladen je zrak,
v glavi je mrak,
in strah, da se osmeši.

Se otepa zavisti,
bil bi veljak,
čeprav človek nikak.
Sprehod, vedno isti.

avtor: Yariff

Priokus grenkobe

Oči moje, oči njene,
vmes ni bilo nobene stene.

Zrl sem vanje,
da razvile so se sanje.

V njih krila je dobila,
ki srce so mi stopila.

Oh, vročica,
zajela mi je lica.

Nisem znal več stati,
kaj šele učiteljico poslušati.

V ušesih zvenela mi je melodija:

»Lina, Lina,

ti si punca moja edina.«

Lepa, čudovita, res prelepa,
vsaka mrežnica je od tebe slepa.

Le počakaj, že prihajam te objet,

da šla bova skupaj na balet.

Pa izginil je sijaj,

ko podrl se je raj.

Na usta Anžeta je cmoknila,
o ljubezen moja, kaj si naredila,

zakaj srce si mi zlomila,

zakaj samega si me pustila,

zakaj z žalostjo polila?

Več te ne pogledam v oči,

saj duša vse preveč boli.

Če kdaj iskala boš pomoč,

jaz obrnil se bom proč.

Laži

Laži so laži,
ugriznite resnice v njih.

Vsaka izgovorjena laž,
globoka modrost pretvarjanja
iz ust se izvije,
se jih samo s poljubom umije.

Laži so laži.

Nobena ni ubežala ušesom.

Ples skritih, prekopiranih resnic

te hitro pogoltne.

Povedal jo bo prvi,

kdo drug, kot tisti,

ki gre mu za nohte.

Sanje zaprli smo v konzerve

Ko bili smo še smrkavi faloti,
smo zaprli svoje sanje v konzerve,
jih spustili dol po hribu
in za njimi pohiteli.
Na dnu je bila jama,
če bi sanje naše tam pristale,
bi pogreznile v blatu in v naših srcih.
Svoje sanje zaprli smo v konzerve,
z vso hitrostjo pohiteli smo za njimi
v poletni vročini.

Moji prijatelji,

vsi so stekli,

da ujeli bi svoje zaprte zvezde.

Moje sanje pa niso bile dovolj,

da bi noge premaknile,

da bi dah zapravlžale.

Moji prijatelji ...

Otroci okoli mene,

vsi bodo odšli, kajne?

V vse smeri, daleč.

Če potrebujem smeri in pot,
potem sanje so otroška izmišljotina.
Ne bom dovolila, da se izkoplje jama.
Svoje sanje spremenila bom v cilje.

Z očmi švignila sem čez otroke,

ki so lovili svoje sanje,

in se nikoli nisem obrnila,

ko se moja je odkotalila.

Postali smo fazani

Po kratkem, dvomesečnem izdihu,
nam fazanom, je ob sedmih zjutraj
zehalo še perje.

Pa smo se zvlekli do razreda,
kjer profesorica od začetka meje
matematične izraze,
kakšne zoprne nakaze!

Bili smo kot stopljeni sladoled,
vsi lepljivi, ki je zgledal, kot da je zadet.
Po uri pa kot čreda izgubljenih ovc,
iskali smo učilnico,

medtem ko te vsak drugi dregnil je komol'c.
Iz prvega v drugo, iz drugega v tretje,
iz prvega v drugo in iz drugega v tretje,
tako so nalagale se stopnice,
iz nadstropja v nadstropje,

da pordečilo je vsako lice.
Na polovici pol se nas je vdalo,
res rabili bi dvigalo.

Pa saj ne, da mislim samo na hrano,
ampak pred četrto
bi jedel še kruh in marmelado.
Kako mi po glavi roji garderoba,
med fiziko pa za zaspat
je dobra še preproga.

Ja, takole smo v gimnazijo prišli,
in začeli šteti dni.
Ne, pa saj ni tako hudo,
bomo vse vzeli resno
in gimnazijo obiskovali zvesto.

Najstniško življenje

Lunin krajec,
ki mi krajuje nad glavo,
pada v veliko temno-modro jezero.
Ko hodim v šolo,
še vedno lesketajo mi v očeh.
Ah, zgodnja jutranja vlaga in težka torba.
To je najstniško življenje!

Zajec v temi

Zajec je izgubil nogo v temi,
zanima me,
kako preskakuje čez ovire?
Še jaz jih ne znam,
čeprav v svetlobi se utapljam.
Da bi jih preskočila,
na žabo bi se obrnila,
vendar me je strah,
da se iz mlake ne bi več vrnila.
Zajček, zajček, ki skačeš v temi,
kako ti zavidam,
Lučke senca tako grozeče vabi.

Pozlačen jezik

Ne glejte me tako,
ker pozlatila sem si jezik.

Če bi bil črn,

bi se mi smejali,

če bi bil bel,

težave bi mi nakopali,

zdaj pa je zlat,

samo za vas,

da vsem vam bo lepo,

ko poželjivo si ogledujete zlato.

Pridite, poskusite ga ukrasti,

vendar previdno, lahko ujamem vas v pasti.

Če kdaj pridem domov

Če kdaj pridem domov,

premočen od jutranje rose

in nasmejan,

mi ne povej, zakaj sem tisto jutro vstal,

namreč dan najlepše žari,

preden se um popolnoma zbudi.

Obžaluj in nori za napako,

ki spolzela ti je čez odprte roke,

ker jaz te ljubim in ti me ljubiš,

in umrla bova sama, strta in neumna!

Vsak ve

Vsak ve, da na robu vodne kraljevine,
kjer ženicam Povodni mož kraljuje,
kjer mišičnim vojakom poveljuje,
ljubezen ti pečat na dušo kuje.

Vsak ve, da za luninim krhljem,
kjer zver si odpočije,
sovraštvo se v potoke zlije.

Vsak ve, da v vsakem zapuščenem gostišču,
kjer točajke v vrče jokajo,
od žalosti še srca pokajo.

Vsak ve, da za deročim slapom,
kjer čarovnice sedijo,
napoj že tako zelen je od zavisti,
da zastupil bi še mrtveca v krsti.

Vsak ve, da na gladini jezera,
kjer hihitajo se vile,
sreča se jim ubogljivo okrog rok ovije.

Vsak ve, da v oazi v puščavi,
kjer par se je poljubil,
umazan od prahu,
sleherni delec zardel je od sramu.

Vsak ve, da kdor teh krajev ni obiskal,
se nikoli ni rodil,
nikoli ni živel,
ampak je samo sedel, mrtev.

O, poglej ga zdaj Slovenca

O, poglej ga zdaj Slovenca,
jokati pred cerkvijo sv. Lovrenca.
Politični lisjaki so mu s položnicami zagrozili
in mu vso voljo iz glave zbili.
Skrušen na kolena
izgledal je kot kakšna šema.
Umrl bi zdaj rad,
ker nikoli ni bil kaj prida veseljak.
Pa kot strela, ki je nebo preletela,
reče mu lučka bela:
Hej,
nikdar življenja ne zapravi.
Saj vsi vemo, da je kriza,
a to še ni razlog, da je prazna miza.
Postavi se že enkrat na roke, noge ali glavo,
za dušo pa še vinčka zvrni malo.
Ne lenari,
spravi se že k pravi.
Kaj ti bo dežela,
če bo kmalu rakom pesmi pela?
Majhen res si,
a pokaži jim, da to si ti.
Dokaži, da sta te delavnost in pogum
na samem koncu pripeljala,
da ponosno si zaklical:
O, poglej ga zdaj Slovenca,
smejati se pred cerkvijo sv. Lorenca.

Sanje

Kockast kraj,
od princa raj,
kjer mu družbo dela zmaj,
kjer vijolična je trava,
morje pa bela čokolada,
kjer v senci kažejo se sončni žarki,
ki vijugasti so svaljki,
kjer lepše ni živali
kot krave na obali,
kjer pozimi tali se sneg,
ko na nebu lun še ni obeh,
kjer vreščijo le metulji,
kjer na rokah ne najdejo se žulji,
kjer lebdi še vse le v zraku
in vidi se v mraku,
kjer se ne čuti bolečine,
četudi kri iz prsi rine,
kjer kisle so sladice
in tihe vse mavrične te ptice,
tam je le ta kraj, ko zaprte so oči
in vsak v postelji že mirno spi.

vsak ve

Vsak ve, da solze stečejo,
če ne zapreš oči
in ne pomisliš na srečnejše dni.
Torej, zapri oči.
Povem ti,
tale mili mrak je lepši od resnice.
Vendar moraš jih odpreti.
Škoda!
Joj, včasih živeti je nadloga.

FAZAN

L.M.

FAZAN

Prvega septembra sem lepo se oblekla,
nasmeh si nadela
in na železniško stekla.

Prvič v življenju
na samostojnem potovanju,
mamice pa ni,
da bi podprla me v mojem stanju.

Roke tresoče,
srce radovedno,
od šolskega staža
poslovim se za vedno.

Korak za korakom
po hodnikih stopam
previdno, čim dalje,
potiho si stokam.

Končno je ura odbila deset,
pričel se je fazanski svet.

Majhni, veliki, suhi, debeli,
vsi prestrašeni in prav nič veseli,
poslušajo pridno, kot se le da,
na vrsto je zdaj zaprisega prišla.

S cmokom v grlu in potnimi dlanmi,
nesmisli in šale in resne stvari,
vse v zaprisego se nam izroči.

Razredničarka razred svoj zbere,
se nam nasmehne in hitro prebere
pravila, pogoje in navodila,
ki našo norčavost naj bi omejila.

Minil je že mesec
in skoraj že dva.
V času sem tem do zaključka prišla.

V osnovki je bilo noro
in pogrešala jo bom,
a nekaj mi je v oporo,
v Novem mestu isti zrak mešala bom.

Katja Zinger, 1. k

sanje

»Kamorkoli hodi, samo ne k pečini!« mi že milijontič zabiča Strah: »Tam lahko padeš in umreš.«

»Saj vem,« zavzdihnem in se umaknem v varno zavetje vasi. Zanima me, kaj je na dnu, kaj je na drugi strani. Ozrem se okoli sebe, a vse, kar vidim, poznam. Naša majhna hiša v majhni vasi, v kateri so ljudje, ki jih poznam. To gledam vsak dan, že od svojega rojstva. In od takrat se ni še nikoli nihče približal pečini. Strah vsem zapoveduje, da tega ne smemo; je prenevarno.

Sedem na tla in opazujem pot do pečine. Ob njej je nešteto znakov, ki prepovedujejo približevanje. Zakaj bi tvegala, če pa lahko tukaj mirno živiš? Mogoče bi pa res opustila svojo željo. Mogoče bi se lahko sprijaznila z življenjem v vasi.

»Pst!« zaslišim. S koticom očesa zagledam premikanje v bližnjem grmovju. Obrnem se in jo zagledam. Radovednost. Majhna, stara in skrušena. Dolgo je že nisem videla. Rekli so, da jo je Strah izgnal iz vasi. A očitno ni tako, mogoče je le mi nismo opazili.

»Glej,« tiho reče in z roko pokaže proti pečini. Sonce zahaja in z zadnjimi žarki osvetljuje našo vas. Opazujem, kako lepo se sveti pečina. Kot da bi me vabila, naj pridem in pogledam, kaj skriva.

»Pojdi!« me Radovednost pogleda in se nasmehne.

Komu naj zaupam? Strahu, ki ga poznam že od rojstva? Ki mi zagotavlja, da sem

tukaj varna? Ki nam govori, da je Radovednost slaba? Ali Radovednosti, ki me vabi, naj pogledam, kaj skriva svet za pečino?

Vstanem in stopim korak naprej. Le en korak, nič več. Začnem globoko dihati in takrat se prikaže Strah.

Čutim ga, kako me povleče nazaj. Ga naj ubogam?

Stopim korak nazaj in vidim, da je Strah zadovoljen. Zmagal je.

»Ne!« se mu uprem. Stopim dva koraka naprej in zagledam gozd. Prečudovit gozd, ki se kopa v sončni svetlobi.

»Padla boš!« začutim Strah, a ga odrinem. Ne bom pustila, da me premaga.

Stopim še en korak naprej. Začutim topel veter, ki mi nežno razmrši lase. Vidim ptice, ki poletijo visoko v nebo.

»Uspelo ti bo,« zaslišim Radovednost in z nasmehom na obrazu naredim naslednji korak. Vidim reko, okoli nje pa cvetlice raznih barv. Zavoham njihove nežne vonje. Vabijo me, naj pridem k njimi.

Še en korak me loči in bom na robu. Še en korak in bom svobodna. Počasi dvignem nogo, prestopim grmovje, ki raste ob robu, in naredim še ta zadnji korak, ko mi spodrsne.

Ustrašim se, padla bom. Se že vidim, kako padam v črno temo, ko me za roko zgrabi Strah. Oddahnem si, a že v naslednjem trenutku ugotovim, da sem se zmotila. Strah ni dober. Strah mi hoče preprečiti, da bi bila svobodna.

Čeprav čutim Strah, glavo obrnem navzdol. Vse vidim. Nikjer ni strašne črne teme, samo prečudovit gozd z reko na sredini. Odločim se. Ne bo me premagal Strah. Na tak trenutek sem čakala svoje celo življenje, zato ga zdaj ne bom zapravila.

Obrnem glavo in pogledam Strahu naravnost v oči. Gledam ga, kako počasi spušča mojo roko. Strah je znotraj votel, zunaj pa ga nič ni, pomislim in se spustim. Nič se mi ne bo zgodilo. Strahu ne čutim več. Sedaj sem svobodna.

Erika Kum, 1. k

NOVO POGLAVJE

Budilka neusmiljeno zvoni, a me ni zbudila. Budna sem že več ur. Ves ta čas tiho strmim v strop in si zamišljam razne dogodke, ki se lahko danes zgodijo.

Pa je prišel ta dan. Čeprav sem mislila, da ne bo nikoli, da to enostavno ni mogoče, je vseeno tukaj. 1. september. 1. dan srednje šole.

Počasi vstanem in ugasnem budilko. Trebuh me grozno boli, srce mi razbija, a vseeno stopim v kopalnico. Brala sem, da si človek vtis o drugem človeku ustvari v prvih sedmih sekundah. Torej, kaj naj oblečem? Bo črna majica videti preveč temačno? Rdeča bo vsekakor preveč živa. Kaj pa lasje? Naj jih imam spuščene ali spete?

Kljub vsem težavam se uredim pravi čas in še prehitro sem v avtomobilu ter se peljem proti Novemu mestu.

Strmim skozi okno in razmišljam. Zdaj bo vse drugače. Sama sebi se nasmehnem ob prijetni misli. Dobila bom nove sošolce. V osnovni šoli sem bila samotar, tukaj pa bo drugače. Nihče ne bo poznal moje preteklosti. Nihče ne bo vedel za moje padce iz prejšnjih let.

Ali pa tudi ne, me preplavi temna misel. Kaj pa, če me ne bodo sprejeli. Kaj, če bom spet obveljala za čudakinjo, me bodo spet imeli za drugačno?

Nato pa jo zagledam. Gimnazijo. Lepa, a ogromna stavba, polna ljudi. Naša osnovna šola je bila majhna, obkrožena s travniki, gozdovi in njivami. Tukaj pa so samo stavbe in ceste, ampak tudi to ima svoj čar.

Ko izstopim iz avtomobila, se ozrem naokoli, če bom kje zagledala kakšen znan obraz, saj si sama ne upam vstopiti. Kaj kmalu zagledam bivšo sošolko Ano, s katero sem v osnovni šoli le malokrat govorila. Vseeno pristopim k njej in vesela me je. Rahlo se začudim, nato pa pomislim, da je mogoče tudi ona prestrašena.

»Pa je prišel ta dan,« se kisko nasmehne, jaz pa pokimam.

»Še prehitro,« tiho dodam.

Opazujem ljudi okoli sebe. Večino prvošolcev se takoj prepozna, saj so nekateri že popisani, večina pa ima prestrašen pogled v očeh. Seveda so tudi taki, ki so grozno samozavestni, so obkroženi s prijatelji in se niti malo ne bojijo srednje šole. Mogoče je to le krinka?

Nekaj časa strmim v druge prvošolce, nato pa opazim punco, ki se približuje meni in Ani. Mislim, da jo celo poznam. Vem, da je v drugem letniku.

»Živijo!« se nasmehne in iz svoje torbe vzame flomaster. Joj ne, si mislim, samo še tega se mi je manjkalo. Od vseh stvari se najbolj bojim starejših učencev. V osnovni šoli so bili grozni in bojim se, da bodo tudi tukaj.

Na lice mi nariše ogromen F in se mi podpiše na roko. Saj bo, si mislim, še malo potrpi. Tudi Ani popiše roke, nato pa gre.

Vidim, da vsi počasi odhajajo v šolo, zato se tudi midve odpraviva proti velikim vratom.

»Zakaj so tako velika vrata?« me dregne Ana.

»Mogoče so velikani hodili na to šolo,« se nasmehnem.

»Ja, ali pa so se pri biologiji učili o žirafah in so eno pripeljali v šolo,« se začne krohotati, jaz pa se živčno nasmehnem. Sedaj že stojiva ob velikem stopnišču.

»Kje je že atrij?« se Ana zresni in pogleda naokoli.

Skomignem z rameni, nato pa sledim ostalim prvošolcem.

Počasi se začneva vzpenjati po stopnicah v prvo nadstropje. Oči imam široko odprte.

Tukaj je že zdaj toliko ljudi, koliko jih je šele na običajen šolski dan.

Ko prispeva, v atrij se Ana usede k svoji prijateljici v sprednjo vrsto. Ne sledim ji. Zakaj spredaj? Jaz nikoli ne sedim spredaj, sploh pa ne sedaj. Spredaj si veliko preveč izpostavljen. Ozrem se naokoli, če vidim še koga poznanega in kmalu zagledam Niko; z njo sem včasih hodila na atletiko. Usedem se poleg nje. Rečeva si nekaj besed, a kaj kmalu odplavam v svoje misli.

»Pozdravljeni prvošolci!« se zasliši po zvočniku. Sledi uvoden govor, nagovor ravnateljice in še nekaj reči. Takrat sem temeljito poslušala vsako besedo, a po nekaj minutah sem vse pozabila, saj sem bila preveč nervozna, da bi si kaj zapomnila.

Bolj me je zanimala razporeditev v razrede, ki je prišla še prehitro. Začnejo s 1. A-jem, povedo, kdo je razrednik, nato pa začnejo naštevati učence in učenke. Prosim, naj ne bom 1. A, si mislim. A je grda črka, a je grozna črka. Sovražim črko a.

In seveda, med zadnjimi v razredu A sem bila seveda jaz. Stopim k novim sošolcem in sošolkam in si jih ogledam. Nekateri že klepetajo, nekateri samo opazujejo tako kot jaz. Razveselim se, ko vidim, da je v tem razredu tudi Ana, kmalu pa opazim tudi Niko in še nekaj poznanih obrazov. Mogoče pa ne bo tako grozno, čeprav sem sedaj 'ajevka'.

Ko so razporedili vse učence so sledile neke igre. Iz vsakega razreda je prišlo na oder nekaj učencev in ti so se preizkušali v raznih spretnostih. Samo prosim, naj meni ne bo treba iti na oder, sem prosila sama pri sebi. In ta želja se mi je skoraj uresničila. Le čisto na koncu smo morali celoten razred skupaj zapeti pesem ... od Justina Bieberja. Zakaj? Kje so našli tega pevca? Ampak bilo bi čisto v redu, če ne bi izbrali neko čudno pesem, v kateri je samo »ouuu«. Grozna pesem, a na ta račun smo se nasmejali. Pela sem tiho kot po navadi, zraven pa sem poslušala ostale. Kako lahko fantje pojejo tako visoko?

Kmalu se je tudi to končalo in končno smo odšli v razrede.

»Pozdravljeni!« nas pozdravi učitelj oziroma sedaj profesor. Pove nekaj informacij, nato pa nas po abecedi kliče k tabli, da pridemo po ključ od omarice in se predstavimo.

Kasneje nas še pelje do garderob, da vsi vidimo, kje so naše omarice. Tukaj bo pa gneča, si mislim, ko vidim kako natrpane so omarice ena poleg druge.

»Se vidimo jutri!« mi pomaha Ana, jaz pa pokimam. Jutri se začne zares.

In tako se je končal prvi šolski dan. Naporno, prestrašeno in živčno, a vseeno polno vtisov.

Po dveh mesecih:

Hodim po pločniku do šole. V dveh mesecih se je moje mnenje o srednji šoli zelo spremenilo.

Starejši učenci sploh niso tako grozni. Pustijo nas pri miru in to je v redu. Ugotovila sem, da črka a ni tako grozna. Pravzaprav je čisto v redu biti 'ajevka'. Naš razred je super. Nikoli si nisem mislila, da imaš lahko v razredu toliko super oseb.

Prispem do šole. Ustavim se in pogledam navzgor. To je moje novo poglavje.

Erika Kum, 1. a

avtorica risbe: Lucija Luna Cvelbar Zorko

SEMESTER

Lucija 2014

Stezice so glasilo dijakov Gimnazije Novo mesto.

Naslov uredništva:

Gimnazija Novo mesto (za revijo Stezice),

Seidlova cesta 9, 8000 Novo mesto

gimnazija.stezice@gmail.com

Odgovorni urednik:

Uroš Topić

Mentorica:

Natalija Petakovič, prof.

Sodelavci:

Ema Koncilija (fotografije)

Uroš Prešeren (fotografije)

Klemen Gorenc (fotografije)

Uredniški odbor:

Alja Suljič, Lara Radkovič, Erika Kum, Žiga Krevs

Lektoriranje:

Natalija Petakovič, prof.

Oblikovanje:

Uroš Topić

Tisk:

Grafika Tomi

Naklada:

350 izvodov

Založila:

Gimnazija Novo mesto

januar 2015

1746

GIMNAZIJA NOVO MESTO

PIETATI LITTERISQUE

ŠOLSKO LETO 2014/2015

ŠTEVILKA 1